Akbaba

— Gece sokağa çıkma yasağının en çok neye faydası olacak dersin?...

— Nüfusumuzun çoğalmasına!...

Saat 5!

Nerde ise kahvaltı etmeğe gelecekler....

...ve muhakkak ki çok acıkmışlardır.

Hayret edilecek bir şey yok, saatlerdir deli gibi oynadıktan sonra !
« Kahvaltı için SANA isteriz ! Aman, ne nefis ! Bana da ! Bir dilim daha ! » diye bağırdıklarını şimdiden işitir gibi oluyorum.

Bunun içindir ki, her akşam, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek hazırlamağı adet edindim. Çocuklar için bundan mükemmel bir şey yok.

SANA lezzetli besleyici ve aynı zamanda çok ucuzdur.

SANA'da, kalori ve A, D vitaminleri, güneş şuaının verdiği vitaminler boldur.

Gündüz, vaktim müsait olduğu zaman da, onlara, fevkalâde çok sevdikleri bisküvi ve pasta hazırlarım.
Fakat bunun için daima SANA kullanırım : böylece iyi bir netice elde edeceğimden daima eminim.

S.27

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

KÜTÜPHANENİZİ

AKBABA - AYDABİR yayınları ile zenginleştiriniz.
Bu yayınlar, en şöhretli imzaların seçme eserleridir.
Mevzu güzelliği, lisan güzelliği, baskı güzelliği bir arada...
Her kitap 1 Liradır.

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Senelliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 185 C.: 8 29 EYLÜL 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

BİR KELİME!

KESER sesleri, çekiç sesleri, testere sesleri... Çiviler çakılıyor, tahtalar kesiliyor, camlar takılıyor... Bir yanda boyanan duvarlar, cilâlanan vitrinler, bir yanda kumaşlar, gömlekler, kravatlarla süslenen camekânlar... İstanbul yaralarını sarıyor!

Bazı mağazalar, çarpık burnu, sarkık gerdanı estetik ameliyatı geçirmiş yüzler gibi, eskisinden daha taze, daha güzel bile olmuş!

Onların yaraları, bereleri tedavi gördükçe, bizim içimizde açılan yaralar kapanıyor.

Dükkân dükkân, kırk yıldır alış veriş ettiğim dostları dolaşıyorum: Kuyumcu Saran'ı, saatçı Mubarekyan'ı, gömlekçi Kollaro'yu, kumaşçı Osep'i... ayni sıcaklıkla el sıkışıyoruz:

— Geçmiş olsun!..

— Hepimize!..

Bir kelime, bazı bir ufuk açar: Bir düşünüş, bir duyuş, bir anlayış ufku...

Kimi az, kimi çok, hepsi zedelenmiş insanların ağzından duyduğum bu kelimede işte o geniş mâna ufku var.

— Hepimize!

Demek bu husumetin yalnız kendilerine değil, tam aksine, Türk milletinin şerefine çevrilmiş bir düşmanlık olduğunu görüyorlar, biliyorlar.

Hiç birinin yüzünde dargın bir çizgi yok. Birbirimize, ayni merhamet duygusiyle buğulanmış gözlerle bakıyoruz.

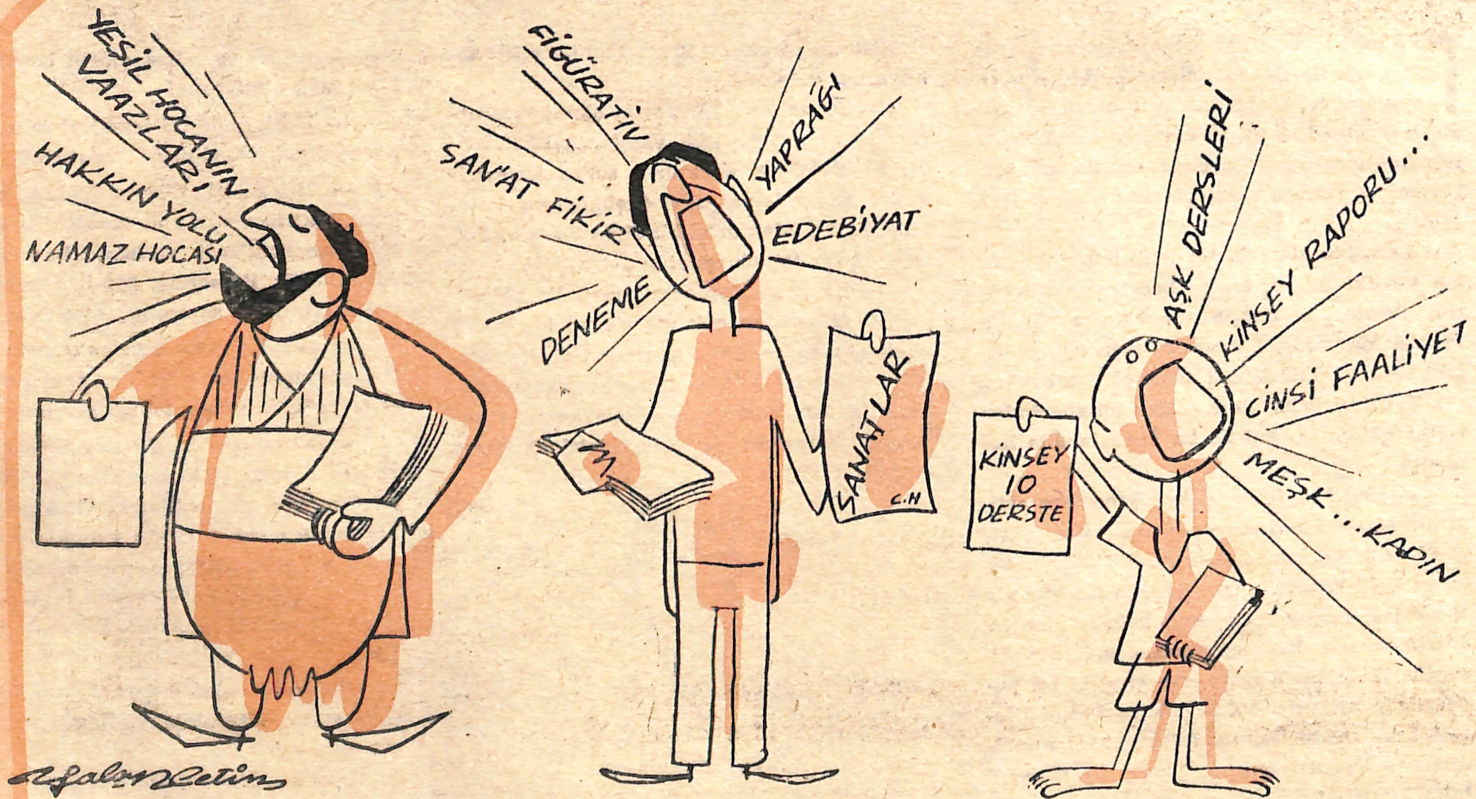
Bir anda coşan resmî sevgi ile millî sevgi, sokağın çamurunu sanki mübarek bir rahmetle yıkadı.

İnsanları, müşterek acılar kadar hiç bir duygu birleştiremez. Bu bütünlük manzarasını sınır dışlarına da aksettirebilirsek, kazancımız kayıbımızdan çok olur.

Tevfik Fikret'e her yönden hak verelim;

Bazan felâketin de olurmuş hayırlısı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Nesil Kavgası (!)...

(Yalçın Çetin)

DOLMUŞ MOTORLARI..

— Yazı tura atalım. Gidişte batarsa ben, dönüşte batarsa sen kazanacaksın!..

Yeni Filmler

Bu sene, Beyoğlu sinemalarında gösterilecek bazı filmler:

1 — Salı geceleri Yeni Melek sinemasında: Vizon kürkler, Astragan kürkler, on sekiz krattan aşağı olmamak şartiyle tek taş pırlanta yüzükler...

2 — Çarşamba geceleri Eski Melek'de ayni proğram tekrarlanacaktır.

3 — Atlas, Saray, Lâle ve Ar sinemalarında ise Anyoraze, Muton dor, Lutr kürklerle Fransız kumaşından mantolar ve gece şapkaları gösterilecektir.

İlk temsil gecelerinin bütün sezon biletleri şehrimiz yüksek sosyetesince toptan kapatıldığından gişelere müracaat edilmemesi rica olunur.

UCUZLUK Başlıyor

İSTANBUL Belediyesi meyhanelerin, çalgılı gazinoların tarifelerinde indirmeler yapıyormuş. Eh, Allah razı olsun sevgili F. K. G. mızdan, hayat ucuzluyor demektir. Bundan sonra, cacığı, çiroz salatasını ucuz yiyeceğiz, rakıyı, şarabı, votkayı ucuz içeceğiz.

Yalnız bunları da değil: Ruhun gıdası olan musiki da bunlarla beraber ucuzlıyacak: Bilmem ne bahçesinde Ankara bülbülü Muallâ Mukadder'i, keselerimizin son ellili̇ğini vermeden dinlemek nasip olacak artık...

Şehrimizin meşhur çalgılı lokallerinden birini işleten bir zat ile bu hususta dün konuştuk:

— Belediye bizim Güzel Sanatlara ettiğimiz hizmeti anlamıyor, dedi... Biz, Türk musikisini değerlendiriyoruz. Düşününüz bir kere: Zeki Müren'in geceliği bin iki yüz elli lira... Bu, memlekette gizli kalmış nice istidatların meydana çıkmasına imkân veriyordu. Halkımızın seve seve verdiği bu paralarla şehrimizin sokakları yeni yeni otomobillere, caddelerimiz güzel güzel apartmanlara kavuşuyordu... Şimdi, bu iktisadî inkişafımız, bu imar hareketi birdenbire durakhyacaktır!

— Peki, belediyenin içki ve meze tarifelerinde yapacağı değişikliğe karşı sizin de alacağınız tedbirler yok mu?..

— Var: Meselâ, eskiden fiyatı 250 kuruş olan dört yeşil zeytin bir pörsiyondu.. Şimdi yeni tarifeye göre fiyat 200 kuruşa inmiştir. Tabiî biz de dört zeytini ikiye indireceğiz... Bir et, bir domates, bir et bir domatesten ibaret şiş kebaplarımızı da bir et iki domates olmak üzere yeni bir şekle sokuyoruz.

— Ses sanatkârlarımızla olan konturatlarda da bir değişiklik yapılacak mı?..

— Evet, her şarkıdan sonra dinleyicilerden parsa toplatmayı düşünüyoruz... Hele, dinleyici isteklerini bir fiyat listesine bağlıyabilirsek işimiz iştir!

— Bu parsa toplamak nasıl olacaktır?

— Meselâ en çok alkışlanan bir şarkısından sonra, ses sanatkârımız tefi eline alacak ve tatlı bir tebessümle masa masa dolaşacaktır. Artık, sayın sarhoşlarımızın o andaki durumlarına göre bir fedakârlık yarışı

başlıyacağına ve cüzdanların boşalacağına hiç şüphe etmiyoruz!

— Peki, dinleyici istekleri için hazırlanacak fiyat listesi nasıl olacaktır?

— Bunun için düşündüğümüz şekil şudur: Teklifler, en az on imzalı bir grup tarafından yapılacak ve adam başına 25 lira verilecektir. Bu suretle 250 lira karşılığı istenen bir şarkı söylenmiş olacaktır.

Bu aralık yanımıza gelen garsonların şefi, patronun kulağına bir şeyler fısıldadı. Aldığı cevabı aynen tekrarlıyorum:

— Bir şişe soda, iki kadeh konyak, yarım bardak da viski koyarsınız... Kâfi.. Halis Skoçtan farkedilmez.. Ötekine gelince, bir tabak siyah zeytinin kabuklarını, çekirdeklerini iyice çıkarıp zeytinyağında kaşığın tersiyle iyice ezin. İçerisine biraz da havyar kattınız mı, tamam. Yeme de yanında yat!..

Bu aralık salonda ışıklar yanmağa, sahnede sazlar tıngırdamaya başlamıştı. Teşekkür edip ayrıldım.

Ben kapıdan çıkarken Zeki Müren içeri giriyordu.

— Üstad, dedim, belediye tarifeleri ucuzlatıyormuş... Siz de geceliğinizde bir indirme yapacak mısınız?..

Zeki Müren isterik bir kahkaha atarak:

— Ne, ne, dedi, indirme mi?.. Bilâkis, mümkün olduğu kadar kaldırmayı, yükseltmeyi düşünüyorum!..

Ve koşarak sahneye doğru gitti.

ÇİMDİK

YAZISIZ!.. (Yalçın Çetin)

YAZISIZ!.. (Şadi Dinççağ)

TIIIIISSSS!...

Gecenin zifiri karanlığında, köşkün bahçesinde bir el kümes kapısına uzanır.

— Tıııssss!...

Kendisinden evvel başka bir açıkgöz gelmiş sanan hırsız, tıslayan kazlara fısıldar:

— Pekiy, pekiy... Sen de sus!..

NOT:

Bu fıkra nereden mi aklıma geldi?.. Yoook, söyleyemem: Tıııssss!...

İSPİNOZ

KAPANÎ

Bilmedik sırrını, anî gitti,
Bir Gedik'ten iki fanî gitti!
Biri malûm ama, meçhûl öteki,
Ansızın işte Kapanî gitti!

Y. Z. O.

AÇIKLAMA

İstanbul Belediyesinden:

Yıllarca evvel satın alınmış olan Maçkadaki eski İtalyan sefarethanesinin tamir ettirilerek Konservatuara tahsis edileceği hakkındaki yersiz ve uydurma haberlerin aslı olmadığı ve mezkûr binanın bu sene de odun, kömür deposu olarak kullanılacağı, hemşerilerimizce malûm olmak üzere ehemmiyetle ilân olunur.

PANDELLİ !..

O GECE, Pandeli'nin lokantası da altüst edilmiş. Pandeli'yi tanıdınız, değil mi? Şu Balıkpazarının son ucundaki Türk Ahçısı!

Pandeli bizim şöhretlerimizden biridir. Abdülhak Hâmid'i tanımıyan Avrupa Pandeli'yi tanır. Amerika gazeteleri ondan bahsetti. Seyyahların ellerindeki rehberlerde onun adı vardı.

Onun elinde, onun oklavasında, onun toprak güvecinde, Türk yemekleri, yeni lezzet tecrübeleri geçire geçire, her gün biraz daha inceliyordu.

Ahmet Haşim: «Onun bir kâse sütlâcında baharın bütün çiçeklerini kokluyor, Virgile'in bütün şiirlerini tadıyorum!» derdi...

Onun pilâvında iki pirinç bir birine yapışmaz. Kapağı aralanan tencere, nadide tütsülerin dumanı savrulan bir buhurdandır!

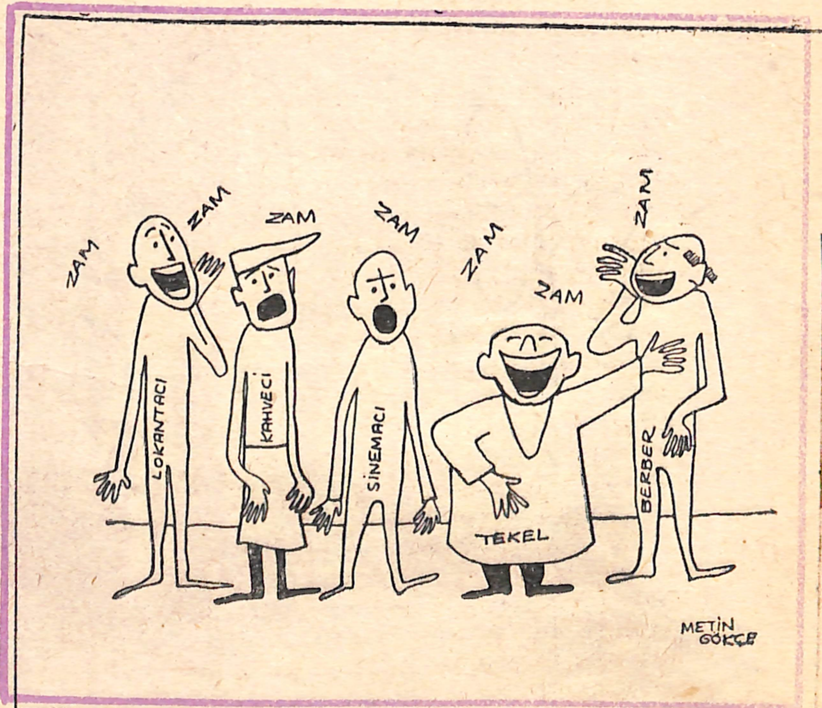
İçine, bir çeşni miktarı portakal kabuğu ve kaymak karıştırılmış burma kadayıfı, Pandelinin hususî bir buluşuydu. Onun mutfağı, bir tecrübeler lâboratuarıdır.

Kâğıtta erimiş Parakata bar bunyaya, çeşitli etlerin ızgarasına, ustamızın elinden tattığınız zaman hayran olurdunuz.

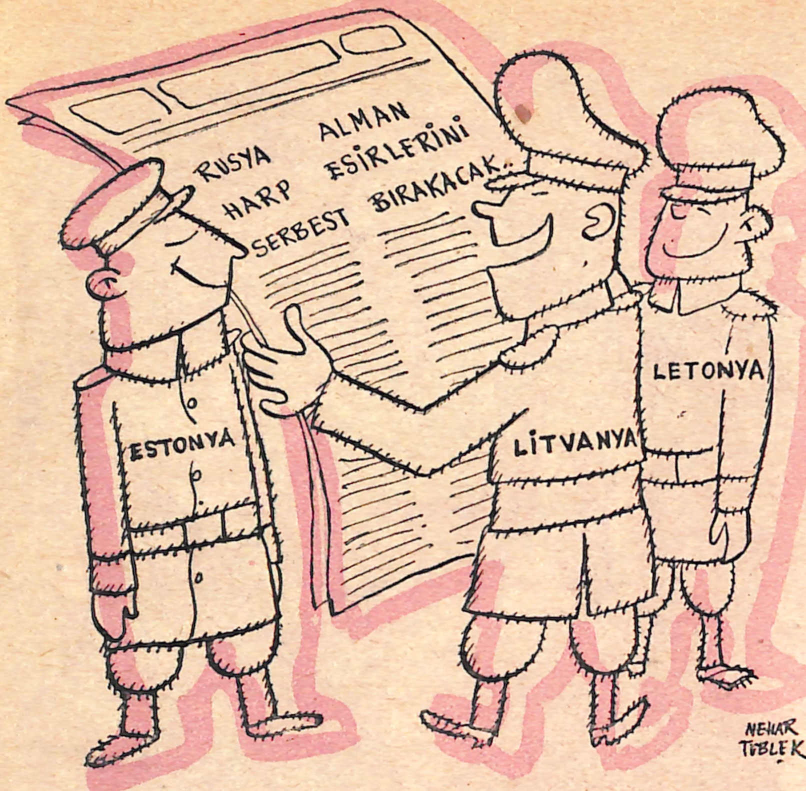
Onun, mahir parmaklarla sardığı yalancı dolmada, lezzetlerin en sahicisi gizlidir.

Keyifli adamdı, şair adamdı. Sokağın çamurlu pençesi, onun lokantasında, Pandeli'yi değil, bizim mutfak medeniyetimizi taşladılar!

AKBABA

«Hep beraber şarkılar!» (Metin Gökçe)

— Darısı bizim başımıza!..

(Nehar Tüblek)

SERMAYE

Adalet Cimcoz, gizli bir kok telyde, dedikodu yapıyordu:

— Biliyor musun şekerim? dedi. Suna, kocasını daktilosuyla yakalamış.

— Ne diyorsun?

— Ya, sorma. Adam da hemen ona bir fırlanta yüzük ahvermiş...

— Hazımlıymış doğrusu, Suna. Tabii daktiloya hemen yol verdirmiştir...

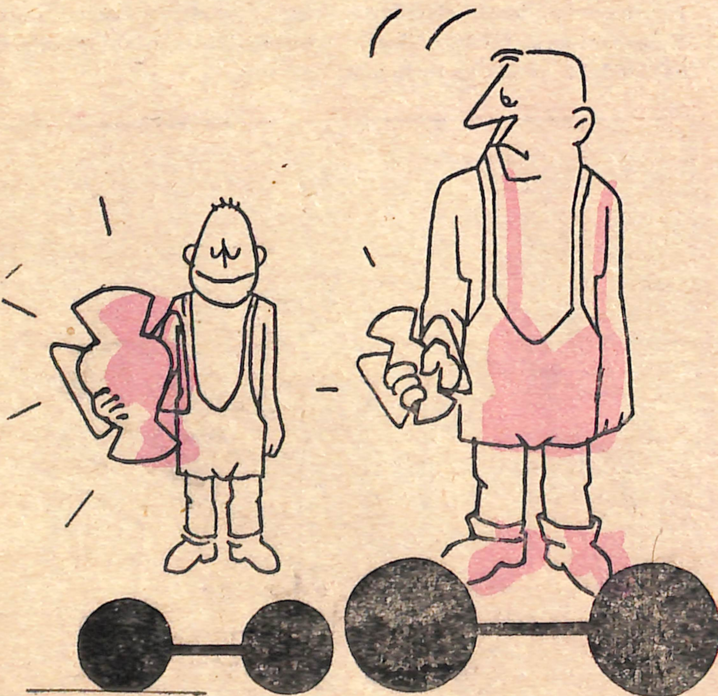
— Hiç verdirir mi şekerim? Daha bir kürke ihtiyacı var kadıncağızın...

TERCİH SEBEBİ

«Nuhun Gemisi» nde, Amerikan bara oturmuşlardı. Sarı saçlı, gencecik bir kızdı. Adam da, inadına yaşlı ona nisbeten. Çirkin de üstelik. Kıza soruyordu boyuna:

— Sahi söyle, benden hoşlandın mı?

— Hoşlanmaz olur muyum? dedi kız. Siz bana bakmayın. Ben öyle yalnız yakışıklı delikanlılara, yahut zeki insanlara hayran zamane kızlarından değilim!

YAZISIZ!..

(Tonguç Yaşar)

Sıcaklar için ne diyorlar

EYLÜL sonu geldiği halde, dünyanın her tarafından azılı sıcakların devam ettiğine dair raporlar gelmektedir. İç memleket meselelerinin bir müddet için yakasını bırakan Görünmiyen Adam, telestreovizapati usuliyle, dünyanın en tanınmış şahsiyetlerine baş vurarak hiç başka işi kalmamış gibi, sıcaklardan korunmanın çeşitli usullerini öğrenmiştir.

Bu ankete gelen cevapları geliş sırasiyle yayınlıyoruz:

«Christian Dior (meşhur terzi, moda kralı vesaire):

Bence yaz, en çok çalışılacak mevsimdir. Sıcaktan katiyyen şikâyet etmem. Ne kadar sıcak olursa o kadar çeşitli kıyafet bulurum. Kadınları kaz gibi yoluncaya kadar, yorulmadan devam edeceğim. Şayet havalar soğursa, bana göre yine hava hoş..»

★

«Marilyn Monroe (tarife ne hacet!):

Elbiseyi atıp soyunmak, en güzel çaredir. Stop»

★

«Zsa Zsa Gabor (meşhur bacak dansözü):

Bir kaç hal şekli vardır: ya şampanya banyosuna girerim. O zaman şampanyanın gazozlu suyu bacaklarımı gıdıklar, tüylerim ürperir, üşürüm. Yahut bir filmin kış sahnesini çevirmek için angajman yaparım».

★

«Hasan Polatkan, maliye vekili:

Bütçe ve döviz işlerini düşündükçe zaten sırtımdan soğuk terler boşanıyor. Size de bunu tavsiye ederim».

★

«Fuat Köprülü, Vekil:

Bana hiç sorma, böyle vekâlet vekâlet dolaştıkça büsbütün ateş basıyor».

★

«Faruk Fenik (Röportaj muharriri):

Sıcaklardan kurtulmak demek, sıcağı hissetmemek demektir. Bunun da usulü var, ağabey.. Fakirin yaptığı gibi evvelâ Afrika'yı, Mau-Mau diyarını gezer, sonradan İstanbul'a dönersin. Bir şeyciğin kalmaz...»

«Adenauer (Hür Almanya şansölyesi, halen Moskovadan yeni döndü):

Sıcaklardan kurtulmanın çaresi mi? Ben buldum ya işte...»

★

«Lâle Oraloğlu (Sahne ve film yıldızı):

Basit canım. Gelin bizim bir yerli film görün, kâfi...»

★

«Kouroushsschev (Rusya'nın kâhyası):

Sıcak mı? O da ne demek?.. Fırına düşmediniz ya!..»

★

«Gülistan Güzey (Türk film yıldızı):

Ne zaman sıcaktan fazla rahatsız olsam, gider Münir Hayri Egeli'ye başvururum»

★

«Halil Lütfü Dördüncü (malûm):

Vergi taksitlerini düşünmek, buz kesmek için birebirdir».

★

«Kısaca: F.K.G. (Bilin bakalım?):

Sıcak, ruhi bir olaydır. Öyle hissederiz. Aslında kendisi yoktur, bize var gibi gelir. Tıpkı pahalılık gibi. Binaenaleyh, sıcak var zannedenler, kırk kere kendi kendilerine sıcak diye birşey yoktur, yahut hava serindir derlerse, mesele kalmaz. Ben her derde böyle deva bulmuyor muyum? Demokrasi yolunda büyükler küçüklere örnek olmalıdır! Uzattık mı gene lâfı dersin?»

★

«Çan-Kai-Şek (Milliyetçi Çin lideri, tabii ölmediyse. Öldüyse kusura bakmayın, şu sırada evi taşıyoruz da, arşivimiz muntazam değil):

Fazla sıcak olursa, yüzünüzü şimale dönün. Şimalden hava daima soğuk eser»

★

«Abdurrahman Çelebi:

Ölmüş eşeğin sıcaktan pervası olmaz»

★

«Mayk Hammer (meşhur detektif):

Sıcak ha? Anasını bellerim alim allah. Çıksın karşıma...»

BABA DOSTU

İSMAİL Hakkı Tunçkol, ne zamandanberi Hüsnü Mordeniz'i görmemişti. Kaç seneden beri. Bir zamanlar ikisi de Galatasaray kulübünde çalışırlardı. Mordeniz boks antrenmanlarından, Tunçkol yelken safalarından fırsat buldukça birlikte gezer, eğlenirler, hattâ, şimdi sporcuların per bize filân aldırmadıkları hesaba katılırsa, ufak tefek çapkınlıklar da yaparlardı.

Ama, işte dört beş sene var ki, görüşmemişlerdi. Besbelli bundan, Mordeniz, Tunçkol'a Beyoğlunun en civcivli yerinde tedadüf edince, sevinçten deliye döndü. İki eski arkadaş, bir anda sarmaş dolaş oldular:

— Ne haber Hüsnü'cüğüm?

— İyilik İsmail'ciğim... Sen ne âlemlerdesin?

— Sorma hiç. Bir âlemdeyim ki, pupa yelken gidiyorum. Sen ne yapıyorsun?

— Ben senden beterim. Evleniyorum...

— Deme yahu? Yoksa spora veda mı ettin?

— Ohhooooo... Ona çoktan veda ettik... Bu Almanya'da tahsil benim canıma okudu kardeşim...

— Ha, sahi. Kulağıma öyle birşeyler çalındıydı bir ara. Tevekkeli seni yıllar yılı kaybetmedik birdenbire... E. anlat bakalım, kiminle evleniyorsun?

— Daha karar vermedim.

— Matrak çocuksun yahu... İnsan evlenmeğe değil, biriyle evlenmeğe karar verir...

— Evlenecektim ama, piyasayı altüst eden hâdiseler yüzünden...

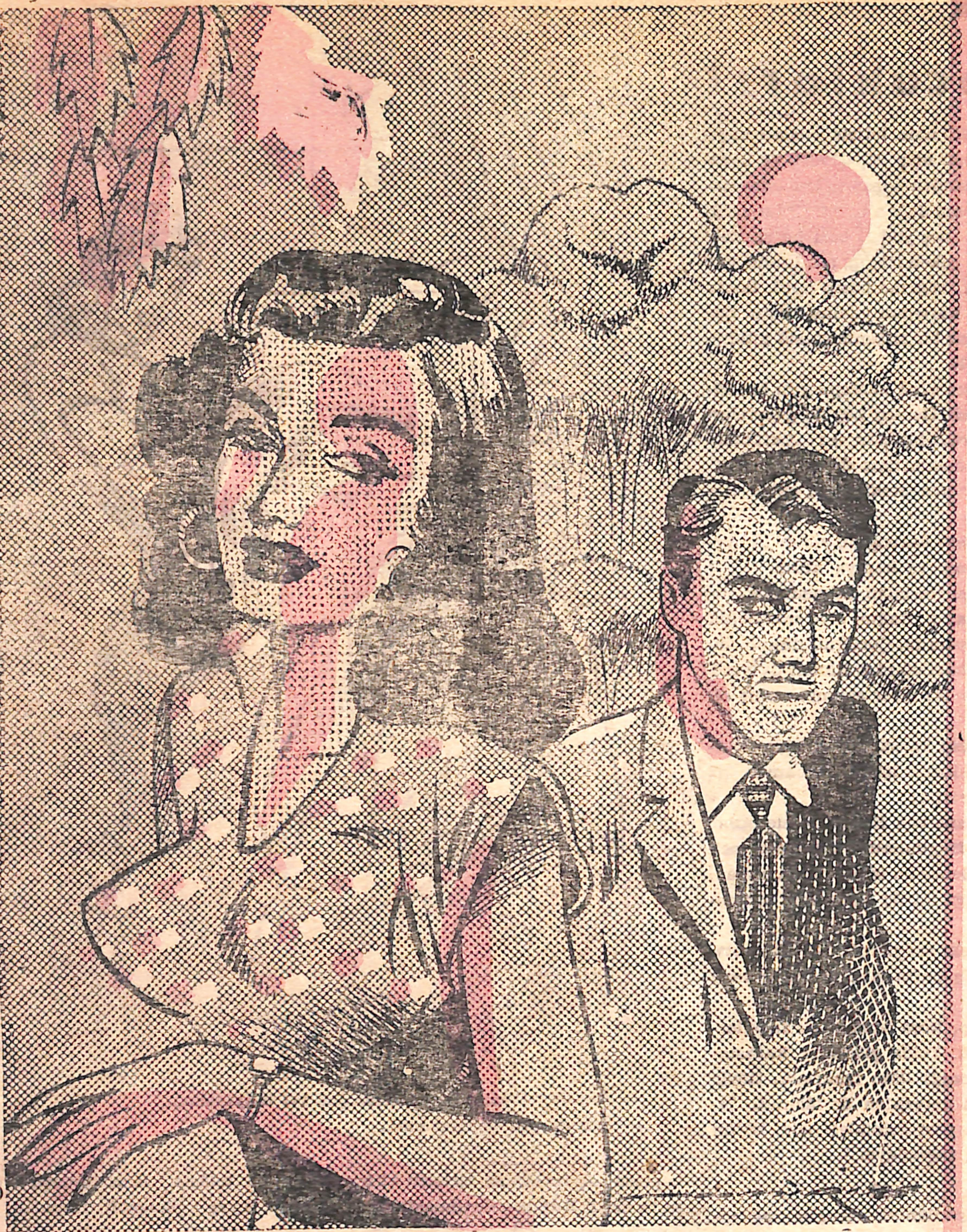
— Yoksa sen de Beyoğlunda manifaturacılık mı ediyorsun?

— Hayır. Dediğim piyasa o değil, kardeşim. Mamafih, sana tesadüfüm çok iyi oldu. Beni gayet iyi

tanırsın. Vereceğin fikir bana faydalı olur...

— Gördün mü ya? Bir de bu

— Seni bütün varlığımla seviyorum...
— Haydi, haydi... övünme... senin ne varlığın var ki!..

memlekette fikre değer veren yoktur derler..

— Bırak şimdi, dalga geçme İsmail... Bak, işin iç yüzü ne...

— Ne?

— Ben kızın birine âşık oldum du. Bilirsin sen de belki: Şükran Güley.. Hoş kızdır, değil mi?

— Bilmez olur muyum Hüsnü? Bir tanedir vallahi...

— Geçen sene tanıştıktı. Beni bir maçta görmüş, beğenmiş. İmza istemeğe geldi. Halbuki, ben ondan imza almak niyetindeydim. Çünkü, onun yüzünden dehşetli bir sağ kroşe yedim, az daha nakavt oluyordum...

— Hani sporu bıraktındı?

— Bıraktım dedimse, profesyonel oldum. Arasıra maça çıkıyorum tabii. Neyse, hikâyeye gelelim. Kalabalık arasında Şükran'ı görünce, dalıp gitmişim. Dedim ya, az daha yere seriliyordum. Bunu kendisine izah ettiğim zaman keyfinden bayıldı artık. Şu kızlar ne toy oluyorlar, değil mi?

— Öyledir.

— Uzatmıyalım. Şükran'la evlenmeği aklıma koydum. Beni bilirsin. Zaten geçen sene Almanya'dan dönmüşüm. Para tutmuyorum. Hal buki kızın da mâli vaziyeti bizim gibi...

— Zararı yok be Hüsnü... İki gönül bir olunca samanlık seyran olur. Sen işi zaten halletmiş sayılırsın yarıyarıya...

— Neden o?

— Eh, bir kere evlenmeği göze almışsın. Klüpteysen hâlâ, bir transfer olur, düğün masrafını da çıkarırsın, tamam...

— İşler o kadar basit değil birader. Şimdi beni zengin bir dul istiyor. Asıl canımı sıkan o. Kadın geçkince. Lâkin çok zengin. Benim iş hayatımda iyi bir maden olur. Üstelik bana deli gibi de âşık. Ne haltedeceğimi düşünüyorum...

İsmail bir an ciddiyetle Hüsnü'ye baktı:

— Sen, dedi, Şükran'ı sevmiyor musun?

— Bayılıyorum ona.

— Bu mesele bitmiştir öyleyse. Mutlaka onunla evleneceksin. Üst tarafı lâf...

Hüsnü hâlâ tereddüt ediyordu.

— Öyle mi yapsam dersin?

— Başka hal çaresi yok. Ne senin için, ne benim için...

— Senin için mi? Sana ne oluyor yahu?

— Söyliyeyim ne oluyor... Beni seversin değil mi?

— Kardeşim kadar...

— Beni seviyorsan, Şükran'la evlenirsin. Sonra...

— Sonra?

— Şu zengin dulun adresini de bana veriver... — Hikâyeci —

İlk Çocukları!

Hikâye :

Yazan :
Hasan Ali EDİZ

EBE nine, bitişik odanın kapısını açıp da, üzüntü ve heyecandan sapsarı kesilmiş Rağıba, yeni doğan oğlunu gösterdiği zaman, beş yıldan beri bu saadete hasret çeken Rağıp, mini mini yavrusunu, bağrına basıp öptü. Sonra hemen karısının yanına koştu. Karısı, genç bir annenin mesut gülümseyişiyle:

— İşte sana nurtopu gibi bir oğlan, dedi. Hemen koş da gazetelerden birine bir ilân ver! Akrabalarımız, dostlarımız da sevinsinler!

Sevinçten etekleri zil çalan Rağıp:

— Peki karıcığım, şimdi gidiyorum, dedi ve kapıya atıldı.

Karısı Neriman, arkasından:

— Rağıp, Rağıp, diye seslenerek onu durdurdu. Çocuğun ilânını verirken bari sütnine ilânını da ver? Böylece iki sefer zahmet etmiş olmazsın!

— Peki karıcığım, sen hiç üzülme!.. Sütnine için de kocaman bir ilân veririm!

— Bana bak Rağıp. Acele etme, dur!.. Bugünlerde sütnineler pek nazlı. Bence bu iş bir ilânla olmaz! En aşağı iki üç sefer ilân etmelisin!..

— Peki sevgilim!.. Üç ilân veririm. Üç hafta sıra ile birer tane çıksın!

Rağıp, koşa koşa merdivenlerden indi. Yolda giderken, kafasında vereceği ilânı tasarladı. Böyle bir ilân gerçekten de lâzımdı. İstanbula yeni geldikleri için, bütün dostları taşradaydı.

★

Sütnine ilâniyle çocuğun doğuşuna ait ilân, ertesi günü en çok okunan gazetelerden birinin en göze görünür bir yerinde çıktı. İlânın çıkışından bir gün sonra da, akrabalardan, eşten, dosttan tebrik telgrafları yağmağa başladı. Gelen telgraflar arasında, Neriman'ın Adanadaki zengin dayısından gelen telgraf bilhassa mühimdi. Bu zengin çiftlik sahibi dayı, telgrafında: «Küçük yaramaz adına Ziraat Bankasına 15 bin lira yatırdığımı» da müjdelemekteydi.

Anne ile baba pek memnundu. Ama sütnine bir türlü bulunamıyordu. Rağıpla Neriman, bütün ilânların çıkmasını bekliyorlardı. Bir netice çıkmadığı takdirde daha başka teşebbüslere girişeceklerdi..

İlk tebrik sağanağından bir kaç gün sonra, tebrik telgrafları yeni den yağmağa başladı. Bunlar, herhalde doğum hâdisesini daha geç haber almış olanlardı. Bu telgraflardan bazılarında hassasiyet ve alâka daha da genişletilerek annenin sıhhati sorulmaktaydı. İkinci partı gelen telgraflardan birinde: «Yaşa be aslan Rağıp!» denilmekteydi. Anadoludaki akrabalardan birinden gelen bir telgraf ise, biraz tuhaftı. Telgrafta: «Ne olduğunu acele telleyiniz!» denilmekteydi. Rağıpla Neriman bu telden hiç bir şey anlamadılar.

İkinci ilân da çıktığı halde sütnine hâlâ bulunamıyordu. Ana baba el altından sütnine aramakla beraber, üçüncü ilânın çıkışını bekliyorlardı. Bu arada tebrik telgrafları biraz ara vermişken, yeniden yağmağa başladı. Ama, bu üçüncü parti tellerin mânası anlaşılır gibi değildi. Meselâ Rağıbın okul arkadaşlarından biri çektiği tebrik telgrafında şunları yazıyordu:

«Ulan bu yaptığın ne Rağıp?.. Ama yine de tebrik ederim!»

Adanadaki dayıdan gelen telgraf ise daha feciydi. Bu telgrafta şöyle deniliyordu: «Ne yapıyorsunuz? Ailemizin namusunu berbat ettiniz! Kesin artık şunları yahu!»

Neriman, mahiyetini anlıyamadığı bu telgrafa pek üzüldü. Hemen dayıya bir telgraf çekilerek işin sorulmasına karar verdiler.

Onlar bu telâşta iken çamaşırcı Habibe teyze çıkageldi. Kapıdan girer girmez:

— Büyük geçmiş olsun, kızım, diye söze başladı. Vallâhi işittiğim zaman çok üzüldüm. Allah kolaylık versin! Acımadım desem yalan söylemiş olurum.

Şaşıran Neriman:

— Bana mı acıdınız? diye sordu.

— Elbette yavrum sana!.. Çocuk doğurmak şöyle dursun, insan üçüz çıkarsa acısı günlerce sürer.

— Doğru Habibe teyzeciğim! Alâkana teşekkür ederim.

— Bari çocukların hepsi de sağ mı?

Neriman hayretle Habibe teyzenin yüzüne baktı:

— Kuzum Habibe teyze sen ne saçmalıyorsun? Hangi çocuklardan bahsediyorsun?

— Hangi çocuklardan bahsedeceğim kızım, elbette senin çocuklarından.

— Ayol Habibe teyze, bizim on çocuğumuz olmadı ki, topu topu bir çocuğumuz oldu..

— Evlâdım, benden çekinmeyin! Benden çocuklara hiç bir zarar gelmez! Ben kurşun dökmesini de bilirim. Bir insanın üçüz doğurması, ayıp bir şey değil ki...

— Habibe teyze, siz çıldırmışsınız galiba! Hangi üçüzlerden bahsediyorsunuz?

— Hangi çüzlerden bahsedece ğim kızım, sizin üçüzlerden...

— Ne? Bizim üçüzlerden mi? Bizim bir tek oğlumuz oldu.

— Evlâdım, gerçi benim okumam yazmam yok ama, gazetelere çok meraklıyımdır. Bizim kiracı Hürmüz hanımın oğlu her gün gazete alır. Havadisi okur okumaz, hemen anladım: «Vallâhi çocuklar, dedom, bu Rağıp beyin Nerimanıdır». Ben gazetelerin bu yerlerini kesip sakladım. Üç hafta sıra ile birer çocuk doğurmak kimseye nasip olmamış. Bütün İstanbul bundan bahsediyor! Ben bilmişim çok mu?

Habibe teyze, bunları söyliyerek cebinden bir kaç gazete parçası çıkardı. Karı-koca, kadının elindeki gazete parçalarını kaparcasına aldılar. Muhtelif tarihli gazetelerde, birer hafta sıra ile üç defa çıkan ilânda şunlar yazılıydı:

«Neriman Işıldakla Rağıp Işıldak, dün gece bir erkek çocukları dünyaya geldiğini akraba ve dostlarına müjdelerler.»

Rağıpla Neriman, hayretle birbirlerinin yüzlerine baktılar. Rağıp telâşla:

— İşin içinde bir yanlışlık olsa gerek, dedi. Anlaşılan ben telâşla sütninenin ilânı yerine bu doğum ilânını birer hafta aralıkla üç sefer koymalarını söylemiş olacağım!

Neriman bunu duyunca, elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırmağa başladı. Habibe teyze hâlâ söylenmesine devam ediyordu:

— Ben çocuk değilim ki, kızım. Ne söylediğimi bilirim. Söylenenleri anlarım. Üçüz doğurmak ayıp bir şey değil ki.. Yalnız tuhaf olanı çocukların arka arkaya değil de, birer hafta aralıkla doğmalarıdır.

★

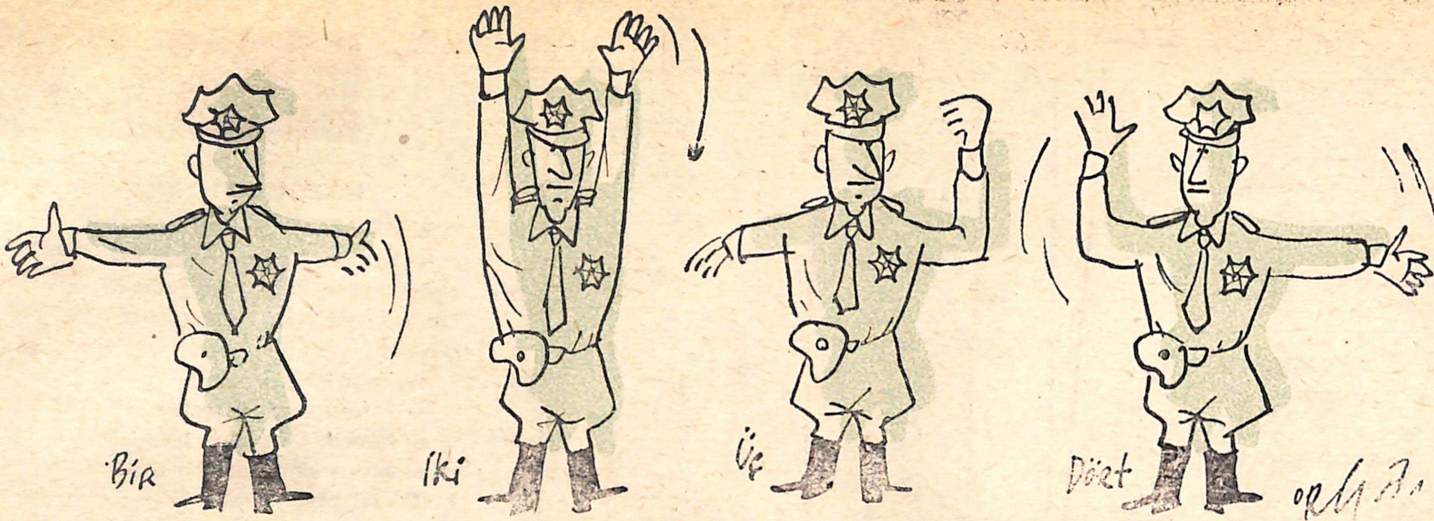
Ertesi gün, yine aynı gazetenin aynı yerinde şu ilân göze çarpmaktaydı:

«Neriman Işıldakla Rağıp Işıldak, birer hafta aralıkla üç çocukları doğduğuna dair gazetelerde çıkan ilânların bir yanlışlık eseri olduğunu, hakikatte topu topu bir çocukları dünyaya geldiğini ve bir sütnineye ihtiyaçları olduğunu dost larına ve akrabalarına bildirirler!»

— Bravo!.. Dudak boyamasını çok iyi biliyorsun...
— Sen de göz boyamasını!..

KÜLTÜRFİZİK!.. (Orhan Enez)

Terbiyeli ERKEK

ALTINKUM plâjında neşesi bol, kahkahası bol, eğlencesi bol bir gün geçirmiştim. İstanbula dönüyordum. Kalabalıktan hazzeden bir adam değilim... Sağdan sıkış, soldan sıkış.. Buram buram terle.. Bu benim işime gelmez.

En alt kamaraya iner, şöyle bir uzanır, ve köprüye kadar yarım saat olsun hafiften bir şekerleme yaparım diye düşünmüştüm!

Evet, düşünmüş ve vapura girer girmez alt kamaranın geniş, yaylı, ve boş kanapelerinden birine gelişi güzel yaslanmış, yan gelmiştim.

Sağa, sola dönerken elime yumuşak bir şey dokundu, baktım: Zarif, şık bir çanta.. Bir el çantası.. Hemen uzanıp aldım. Ancak berveçhipeşin arzedeyim: Çantada on para bile yoktu. Fakat birçok şeyler vardı: Yarı yarıya kullanılmış minimini, madenî bir pudra kutusu, bir şişe esans, sahibinin elleri-ni bütün güzellik ve taravetile nazarımda canlandıran bir çift podüsüet eldiven ve... küçücük.. yumuşacık bir deftercik!.. Fakat ne oluyorum? Âdeta ellerim titriyor.. Bir defter...

Evet, bir defter.. Amma, neden ellerim titriyor?. Bir yavrunun esrarını öğrenmek fena bir iş mi!

Adam sen de, bir defa çanta elime geçtikten sonra tecessüsümü tatmin etmemek mânasız.. Haydi açalım şu defteri:

İlk sahifede küçük bir not.. Daha doğrusu bir adres:

Beyoğlu (Cici Bay- apartımanı, numara 4 Bay Fahir..

Altında, belki bahtiyar, belki de bedbaht bir telefon numarası..

Sahifeleri birer birer çeviriyorum. Üçüncü boş, dördüncü, beşinci, altıncı mânasız kurşun kalemi izleriyle karalanmış. Yedinci, sekizinci, dokuzuncu bir takım rakamlarla dolu..

Onuncu sahifenin başında büyücek yazı ile şu serlevha:

Bir haftalık hayatım

Meçhul güzelin bir haftalık hayatı ha.. Okuyayım mı? Okumıyayım mı? diye küçük bir tereddütten sonra satırları süzmeğe başladım.

«Cuma 23 — (Atıf) ların çayında (N...) bana bir genç arkadaşını takdim etti: (S...) Eski mektep arkadaşı imişler. Evvelce İzmirde bulunuyormuş, şimdi İstanbulda yerleşecekmiş. (N...) u yarın gece yemeğe davet etmiştim. Onu da getirmek istediğini söyledi. Reddedemedim. (N...) ile başbaşa, tatlı tatlı konuşamıyacağız demek..»

«Pazar: 25 — (S...) dün gece bizde yemek yedi. Mânasız bir adam. Hazzetmedim gitti. Fakat ne güzel gözleri var!. Mamafih (N...) ile başbaşa kalamadığıma canım sıkıldı.»

«Salı: 27 — Bay (S...) e resim sergisinde tesadüf ettim. Beni gezdirdi. Tokatlıyanda öğle yemeğine

davet etti, reddedemedim. Ne donuk, ne can sıkan bir adam, doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyor. Fakat ağzı, dişleri çok güzel..»

«Cuma: 30 — Vazife vazifedir.»

«Cumartesi: 31 — Bay (S....) bizde yemek yedi. Çekilmez adam vesselâm. (N...) ihtiyatsızdır. Bir erkek hiçbir zaman genç sevgilisini bir arkadaşına takdim etmemelidir. Bilhassa benim gibi... Az çok yüzüne bakılır neviden olursa... Yemekten sonra (S...- şarkı söyledi. Fena değil sesi amma.. bilmem ki.. hoşuma gitmedi.» Mamafih ne güzel endamı var.. Bizim (N...) onun yanında âdeta bodur, cılız kalıyor!..«

«Cumartesi: 7 — (S...) beni evine davet etti.. Gidip gitmemekte mütereddidim.»

«Pazar: 8 — Gideceğim bu davete.. Şayet bana tecavüz etmek isterse namuslu bir kadının nasıl tokat attığını ona öğreteceğim...»

«Cuma: 13 — (Gece yarısı) Alçak herif.. Rezil, kepaze, terbiyesiz herif! Karşısında en serbest dekoltemle tam dört saat oturdum da, beni bir defacık öpmek bile istemedi.. Bu kadar kaba bir adamla tanışmak...»

Hafif bir ayak sesi. Bir de başımı kaldırdım ki, karşımda, kaşları bir yay gibi gerilmiş, minimini, asabî bir kız:

— Rica ederim beyefendi, çantamı veriniz...

Gülümsiyerek doğruldum, demek bu imiş?. Ya!.. O sabırsızlanıyordu:

— Versenize efendim... Hem ne hakla defterimi karıştırıyorsunuz, benim...

Ayağa kalktım, dudaklarımda en sevimli tebessümümü, gözlerim de en zekî bakışımı toplıyarak:

— Telâş etmeyiniz, hanımefendi, dedim, bendeniz, o defterinize yazdığınız adam gibi terbiyesiz değilim... Size çantanızı herhalde burada verivermek kabalığında bulunmam..

Küçücük dudakları gülmesini zaptedemedi, dişlerinin arasından ufacık bir kahkaha fırladı, güldü, güldüm, gülüştük!

★

Şadıman nezaketimin hayranı oldu.. Şimdi her hafta buluşuyoruz ve her buluşuşumuzda da ona ne kadar terbiyeli bir erkek olduğumu tekrar tekrar tasdik ettiriyorum!..

Çimdik

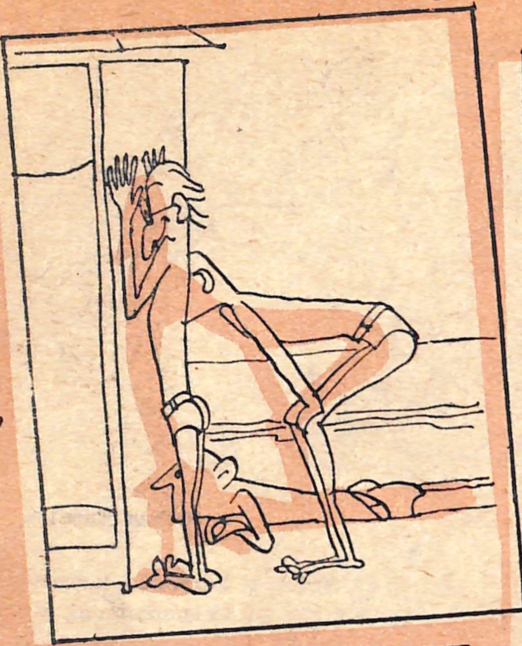
Köprüaltı geçidi alçak olduğundan vatandaşlar başlarını çarpıyor.. (Gazeteler)

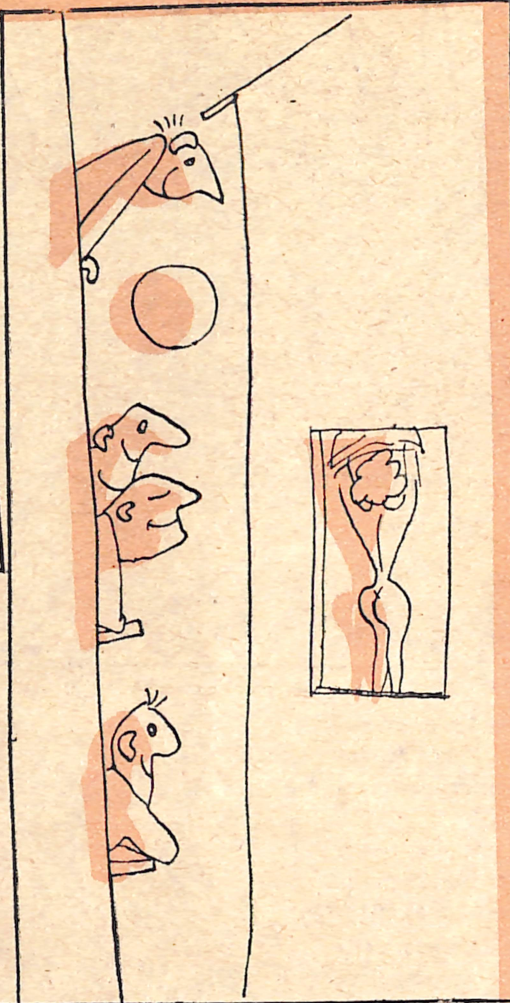

F. K. G. — Lâf... Ben bizzat geçtim, böyle bir şey yok!.. (Orhan Enez)

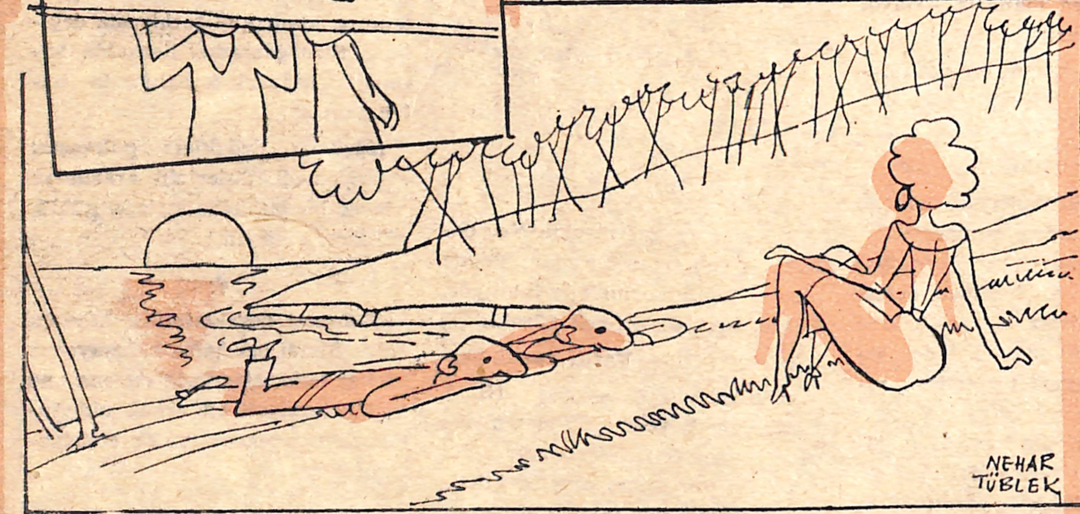

YAZISIZ!.. (Cemil)

Göz Eğitimi!..

(Nehar Tüblek)

FIKRALAR

HANGİSİNİ?

Leylâ, Süheylâ'ya soruyordu:

— Kuzum Allahasen, beş kişiyle birden dalga geçiyorsun. Bu hal seni hiç mi rahatsız etmiyor?

Süheylâ içini çekti:

— Etmez olur mu şekerim? dedi. Meselâ içlerinden hangisi ni aldatmış olduğumu bir türlü kestiremiyorum...

SIRAYLA

Semra ile Sacide plâjdaydılar. Ortalık tenhaydı. Denize girdiler. Tam o sırada gayet yakışıklı ve hiç görmedikleri bir delikanlı belirdi. Sacide hemen suya dalmağa hazırlanınca Leylâ itiraz etti:

— Haksızlık etme Süheylâ, bugün boğulma sırası bendeydi!

MAALESEF!

Kırk yıllık karı kocaydılar. Bir gün karısını da aldı, motosiklet gezmesine çıktılar. Kadın arkada oturuyordu. Gittikçe süratini artıran koca bir aralık sordu:

— Ayten?

— Ne var?

— Ay sen hâlâ orada mısın?

DEĞER

Gayet bed sesli bir okuyucu, deneme imtihanı geçirmek üzere, İstanbul radyosunda, Münir Nureddin Selçuk'un huzuruna çıkarıldı. Bir şarkı okudu. Sonra, okuyucu bayan sordu:

— Ne dersiniz üstad? Sesimin bir değeri var mı?

Üstad, dalgın dalgın kadının yüzüne baktı:

— Olmaz olur mu efendim? Elbette... Bilhassa imdat çağırmanız icabettiği zaman!

□

ÜCRET

Tiyatroya yeni girmişti. Bir ay çalıştıktan sonra kapalı bir zarf içinde ücretini verdiler. Zarftan bir de tezkere çıkmıştı:

«Ücretiniz, her ne kadar size lâyık değilse de, yine müessseyle aranızda olan bir iştir mahrem kalmalıdır».

Sanatkâr, hemen tezkerenin altına şu notu koydu ve geri yolladı:

«Hiç merak etmeyin, kimseye söylemem. Ben sizden çok utanıyorum!»

Ayarlama

Afrika'da film çeviriyorlardı. Rejisör, birkaç gün için çalışmaları durdurmuştu. Bazı malzemenin gelmesini bekliyorlardı. Artistler, yerlileri de yanlarına alarak yârenliğe koyuldular. İki tanesi, iki yerliyle dolaşmağa çıktı. Kamptan epey uzaklaşmışlardı. Bir aralık sağdan sola tamtam sesleri duyulmağa başlandı. Artistlerden biri telâşla yerliye sordu:

— Ne diyorlar acaba?

Yerli önce cevap vermedi, ama sonra izah etti:

— Diyor ki: iki turist yanların da bol parayla yola çıktılar. Fiyatları ayarlayın!

EL ELDEN ÜSTÜNDÜR

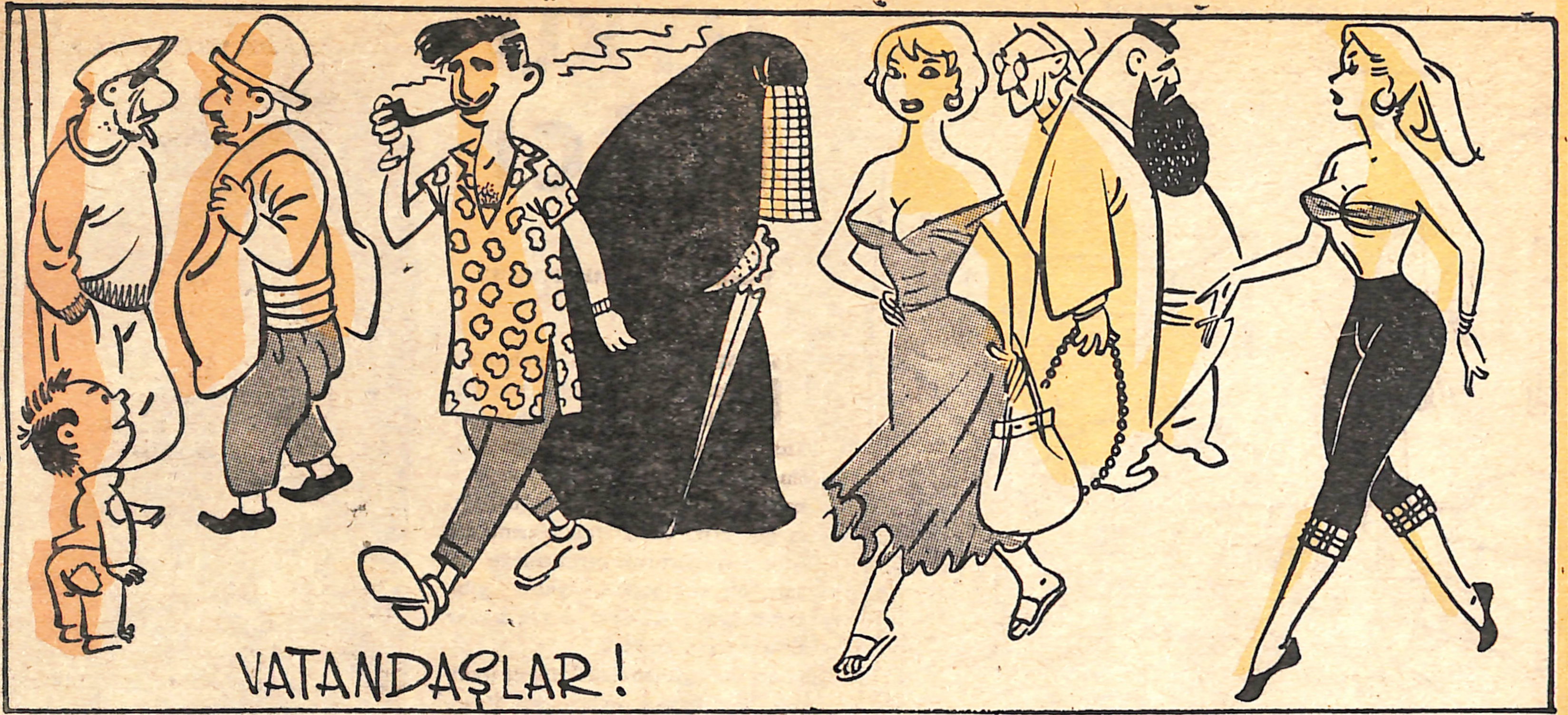
Züğürt ressamın biri, bir lokantaya girdi. Orada mektep arkadaşlarından biri vardı. Belki onun sayesinde, yemek yiyebilecekti. Çünkü metelik tutmuyordu. Arkadaşını görünce hayret etmiş gibi bağırdı:

— Vay? Ne arıyorsun burada yahu? Yoksa garson musun?

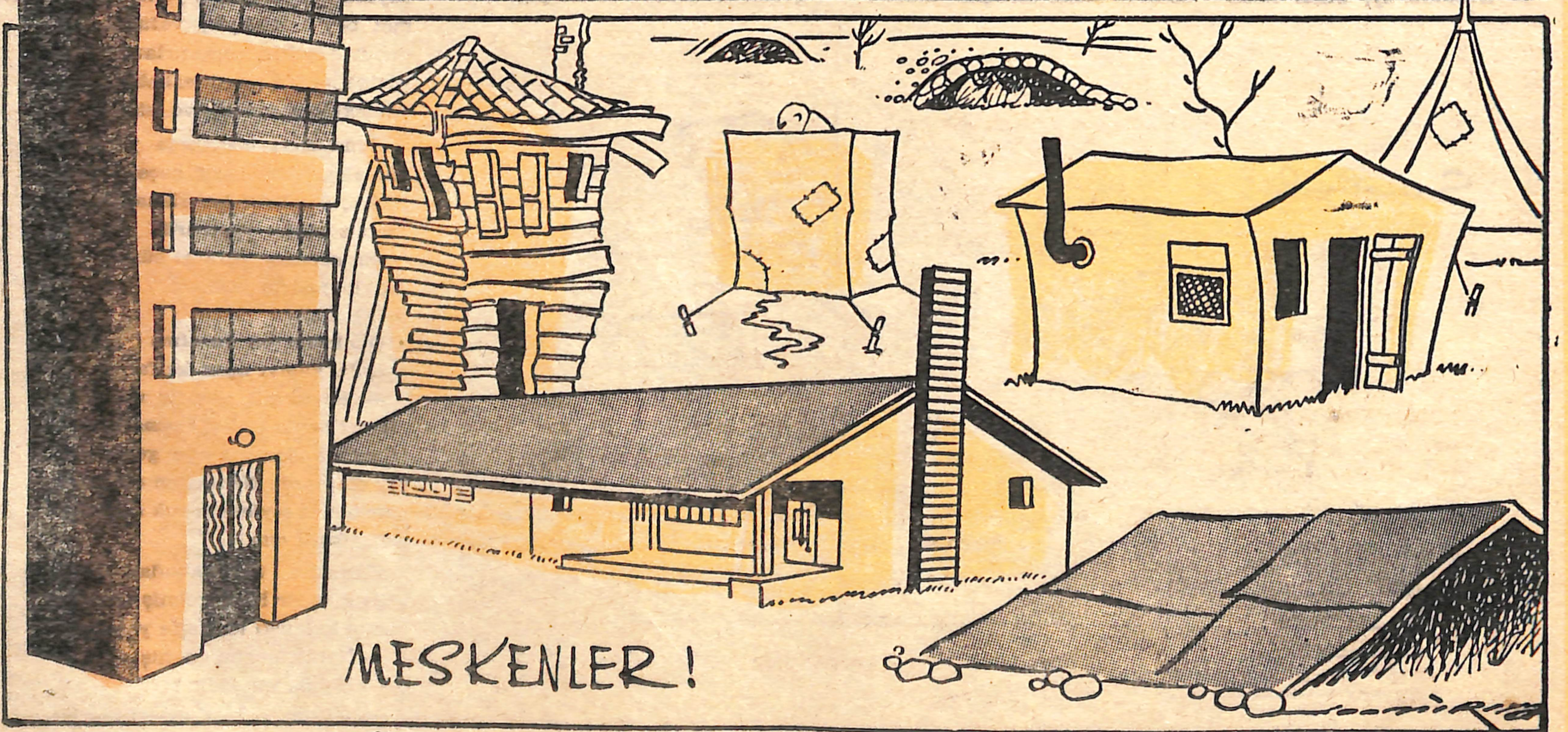
Arkadaşı, büyük bir vakarla mukabele etti:

— Tabii. Ama burada yemek yemiyorum!

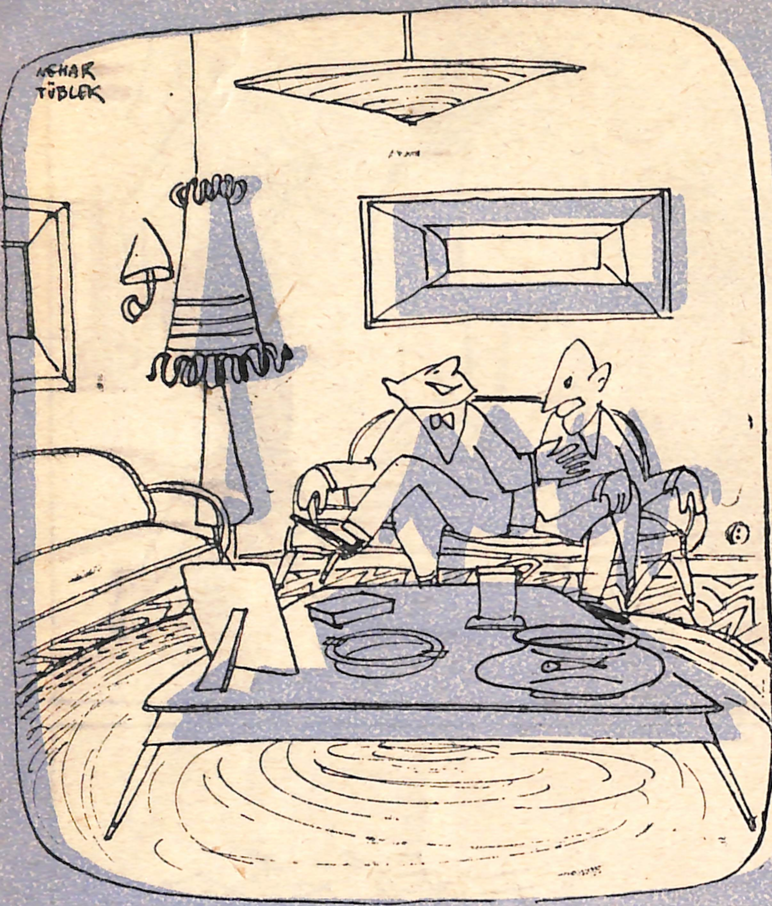
□

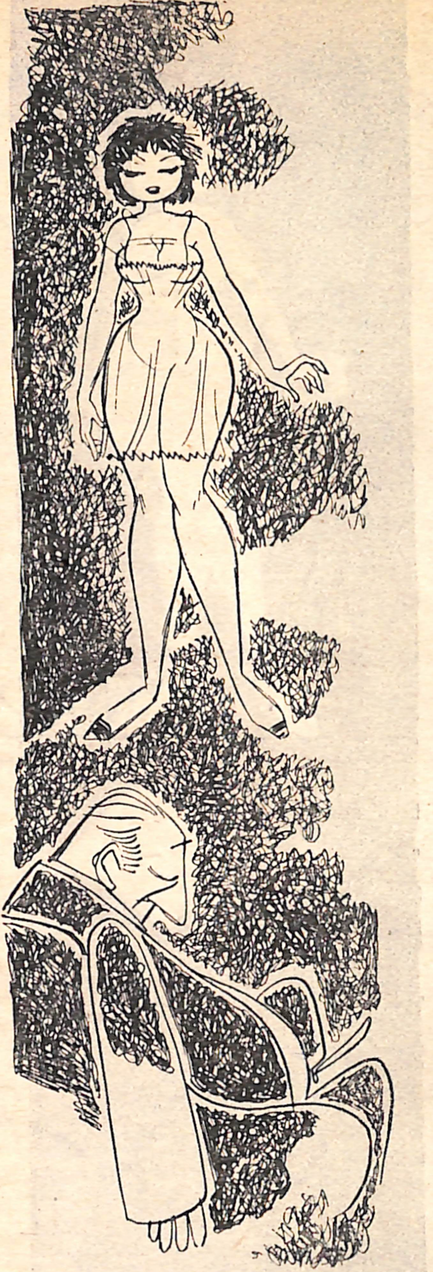
İstanbul Manzaraları!

— Güzel eşyan var... Kime döşettin?..
— Yeni açılan bankalara!..

UYKU İLÂCI

Yazan: Kemâlettin TUĞCU

İSMET bey sinirli ve cinli bir adamdı. Bu yüzden son yıllarda uykusu pek kıtlaşmıştı. Yalnız, evet, tek başına yattığı için, ihtiyaten iki kişilik karyolasında döner durur, kolunu, bacağını çıkartır, bazen tabanlarını duvara yapıştırarak serinlemeğe çalışır, huysuz çocuk uyutur gibi, kendi kendisini uyutuncaya kadar akla karayı seçerdi.

Ah bu uykusuzluk! Haydi uyku yok, bari başka şeyler olsa! Meselâ genç yaşında evlendiği karısı, sonra, şurada, burada rastlayıp iyi numara verdiği munis, yumuşak mahlûklardan biri..

Ah hele onlar. Bu uykusuz ve kapkara saatlerde ne kadar aranıyor..

İsmet bey bir doktora başvurdu:

— Aman birader, çıldıracağım. Ne vereceksen ver bana... Uyut beni.

Fakat doktor uykusuzluğun sebeplerini bulup onları ortadan kaldırmak niyetindeydi. Nihayet teskin edecek şeyler veriyor, geceleri hafif yemek tavsiye ediyor, iyice uykusu gelmeden yatağa girmemesini söylüyordu.

İşte, Nebile'nin misafir geldiği akşam İsmet beyin durumu buydu. Yaşlı bir hizmetçisi vardı. Köşe minderine çekilip oturacak, gençlerin fıtır fıtır dolaşarak iş görmelerini seyredecek çağda, eski bir koltuk gibi, babadan evlâda miras gibi intikal etmiş bir kadıncağız.

Bütün evin işini bu dadıkalfa görüyordu. Öyle pek iş yoktu ya. İsmet bey tertipliydi, yatağını bile kendi düzeltir, çamaşırlarını yerli yerine koyar, ancak sabahları çay, yemekten sonra kahve isterdi.

Gündüzleri lokantada yediği için akşamları hafif geçer, şöyle birkaç dakikada hazırlanacak, zahmetsiz şeyler yaptırırdı. Pirzola, beyin salatası, patates püresi, sütlaç, komposto gibi..

....

O akşam bir tarafına çarpıla çarpıla kapıyı açan kalfa:

— Beyefendi, misafir var, dedi.

İsmet beyin cinleri başına üşüştü. Misafir kadar ona ağır gelen birşey olamazdı. Nezaketen oturmak, olur olmaz şeylere kavuk sallamak deli ederdi onu.

Karısının akrabasından balık yağı gibi bir herif gelmiş sanarak donup kalmıştı ki, kalfa yetiştirdi:

— Nebile hanım gelmiş.

— Nebile mi dedin?

— Nebile ha? Hani şu merhumenin mektep arkadaşı.. Hani son zamanlarda o da işi azıttı dedikleri duru beyaz ten üzerine simsiyah

Ahmakların Anlıyacağı

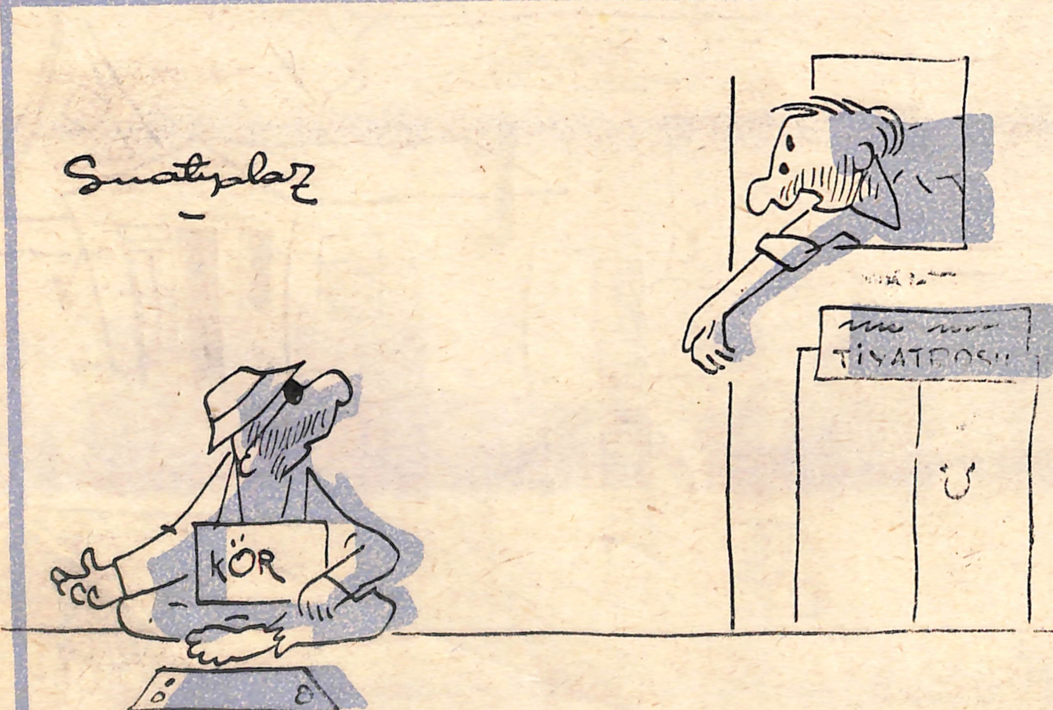
Film Yapanlar Derneği'nin kongresinde bir de senaryo meselesi ortaya atılmıştı. Gerçekten de, iyi senaryo bulunamıyordu. Bir film yapan, başından geçeni anlattı:

— «Delikanlının biri bana bir müsvedde getirdi. Karmakarışık bir şey... Dedim ki:

— Evlâdım, iyi güzel ama, halk bukadar karışık şeylerden hoşlanmaz? Sen, en ahmak seyircinin bile bir anda anlıyacağı kadar basit bir senaryo getirmelisin..»

Bu sözleri dinliyenler arasında, seyirciye saygısı olan biri sordu:

— Söyledin mi bâri, hangi senaryo sence anlaşılır olmalı?

— Hey, ahbap!.. Biz kör rolünü beceremedik, sen oynar mısın?..

(Suat Yalaz)

Tercih

Dansöz Nana aleyhine, evli bir kadın, gece kulüplerinden birinde açık saçık numaralar yapması yüzünden kocasını baştan çıkardığı iddiasiyle dâva açmıştı. Nana buna fena halde içerledi. «Benim danslarımda baştan çıkartıcı hiç bir şey yoktur» diyordu. Avukatı:

— İstersen mahkemede dans ederek bunu ispat et hâkimlere.. Tavsiyesinde bulundu. Nana, iri gözlerini bir an sağa kay dırarak düşündü. Sonra memnun memnun gülümsedi:

— Hayır, hayır... Her birinin evine gidip numaramı yaparsam belki daha kolay inanırlar!

saçlı, etine dolgun, genç dul, öyle mi?

Somutuk görünmek gerekiyordu. Kalfa:

— Gelene ne denir! gibi boyun büküyordu.

Salonda oturdular. Genç ve güzel kadının çantası hayli şişkindi. Kalfanın yanında bir dâva işi olduğunu, eline eski bir senet geçtiğini, babasından kalma kıymetli bir arsa için fikir istediğini bildiriyordu.

— Zavallı Dürdanenin sevgili eşi siz dururken başka avukatlara para mı vereyim. Biliyorsunuz ki, bir dul kadınım. Eh siz nasılsınız beyefendi. Kalfa hanım biraz rahatsız olduğunuzu söylüyordu.

— Evet, uykusuzluk. Öyle rahatsızım ki. Sabah, öğle, akşam birer hap aldığım halde...

— Siz hiç tecrübe ettiniz mi beyefendi? Akşamları şöyle bir kadehcik atıverseniz, ne kesenize zararı dokunur, ne de sıhhatinize. Bi lâkis uyursunuz.

— Vallahi ben evde hiç içmem. Kalfa bilir ya. Mamafih bu akşam bir tecrübe edeyim. Geçenlerde bir arkadaş gelmişti. Belki ister diye almıştım. Büfenin gözünde olacak.

Kalfa canını dişine takıp birşeyler hazırlamış. Sofraya oturuldu. Kadın da akşam namazına gitti. İsmet bey kadehini Nebile hanıma verdi. Kendisi bardaya koyarak içmeğe başladı:

— Bir kadeh daha.

— Aman beyefendi, fazla gelir.

— Hatır için iki gözüm.

— Üç oldu artık. Biliyorsunuz ki, eve döneceğim.

— Canım dönmeyiverirsinız.

— Aman nasıl olur. Ha ha ha ha ha.

— Ne olur a canım. Kalmadığınız yer mi?

— O zaman Dürdanecik sağdı.

— Şimdi de siz sağ olun. Nebile sağ olsun.

— Aman beyefendiciğim.

— Aman hanımefendiciğim. Ha, ne diyordum. Evet bu arsayı bulup çıkartmak epeyce müşkül. Kalfa, demek namaz bitti. Allah kabul etsin. Sen ye yemeğini, biz başka nerede konuşabileceğiz ki. Nebile hanım gelmişken halledelim şu meseleyi.

Tabii kalfa çıkınca kadeh doluyordu:

— Bir kadeh daha.

— Eeeeee, size oldu olanlar.

Şişe tamam olmayınca vakit tamam olmadı. Kalfa yatsıyı kılıp uyukladı. Nebile:

— Siz yukarıya çıkın, ben kahvenizi getiririm, dedi.

İsmet bey yukarı çıktı. Keyfinden bütün vücudü uyuşarak sigarayı yaktı. Şöyle bir verdi kendisini.

Kodunsa bul.

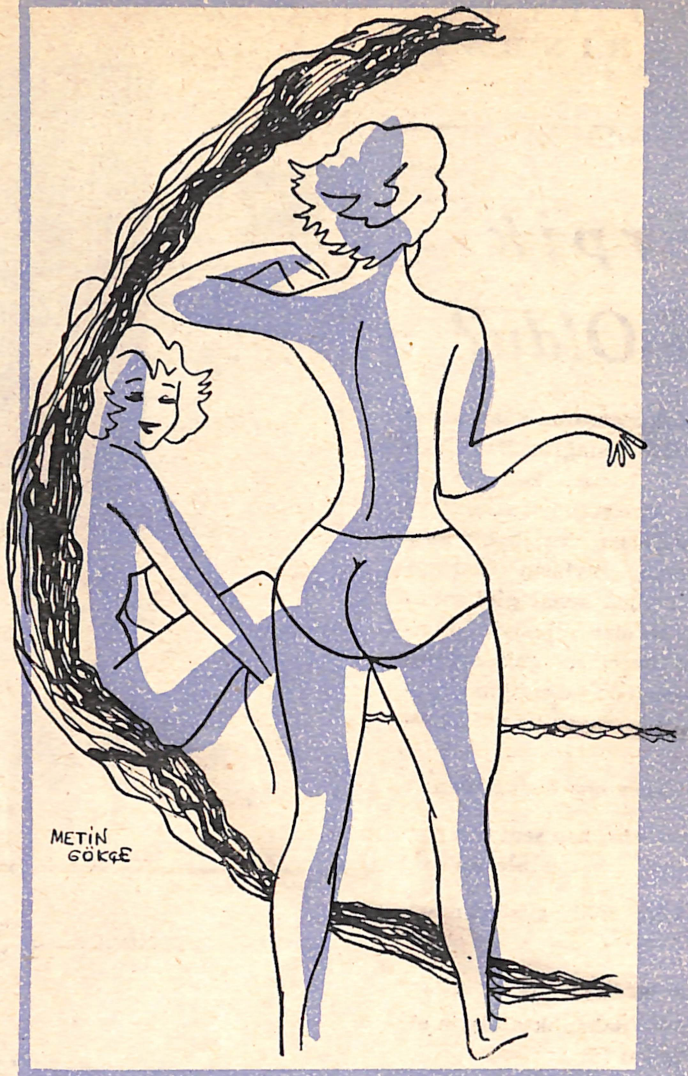
....

Ertesi sabah Nebile giyinmiş, gi derken serzeniş yapıyordu:

— Aşkolsun beyefendi. Misafiri tek başına bırakıp hemen uyuyacak ne vardı!

İsmet bey dişlerini sıkarak haykırdı:

— Allah o uyku ilâcını kahretsin. Aylarca süren uykusuzluk üstüne bu heyecan bu sevinç beni bitirdi. Mahvoldum, bittim. Şu mel'un şişeyi şimdi parça parça edeceğim.

— Aylânın nişanlısı çok sadık bir genç... Dikkat ettim, üç aydır benden başkası ile konuşmuyor!..

(Metin Gökçe)

Kadın aynanın önünde saçlarını düzeltirken haykırdı:

— Aman ne yapıyorsunuz? O size asıl bu akşam lâzım olacak. Tekbaşına kalınca..

★

MAZERET

Şehir tiyatrosunun ilk temsil gecesiydi. Tiyatrodan çıkan şık seyircilerden birine, bir genç yaklaşıp el açtı. Kadın delikanlıya para verirken:

— Bu yaşta pekâlâ çalışabilirsiniz, diye çıkıştı. Genç hayretle:

— Nasıl vakit bulayım hamfendi? dedi. Görüyorsunuz, bu saatlere kadar dileniyorum!

★

İLGİSİ NE?

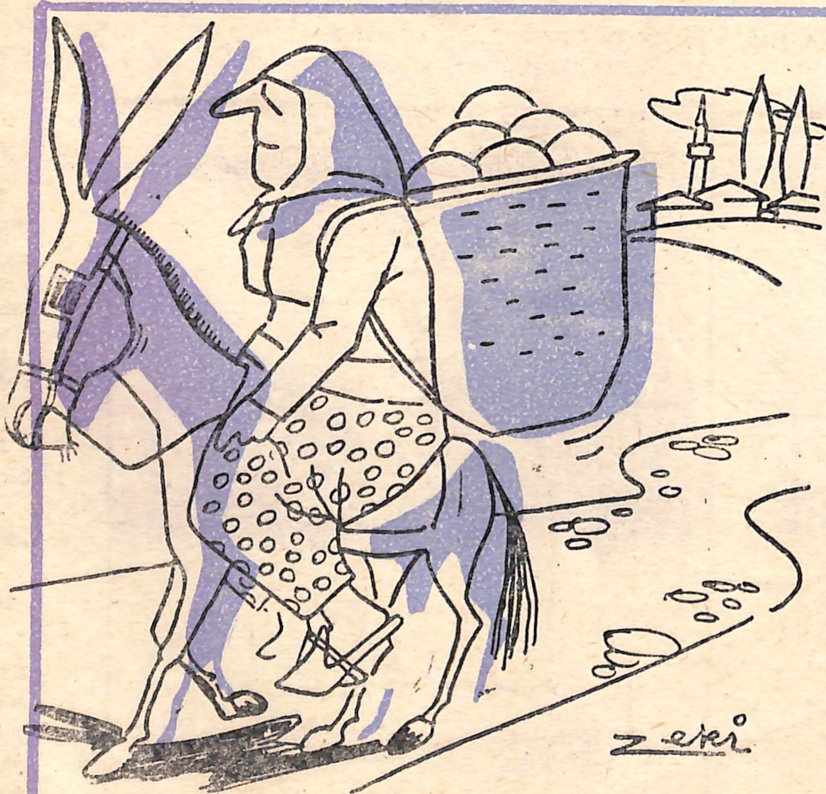
Bir genç kız, topallıyarak doktorun muayenehanesine girdi. Doktor, hasta ayağa baktı, sonra kıza sordu:

— Galiba yanlış bir adım atmışsınız...

Kız kıpkırmızı oldu:

— Bunun ayağımla ilgisi ne?

★

HAYVAN SEVGİSİ!..

(Zeki)

Sürpik Ne Oldu?

BİR pazar akşamı. Saat on bir buçuk. Estağfurullah! Yirmi üç buçuk. Bebeğin son tramvayı, Arnavütköyü Akıntıbur nundan, kafaları kirişli bir alay müşteri almış, rayların üzerinde memleket oyunu oynar gibi sarsıla sarsıla, ve olanca hızıyle Eminönüne müteveccihen gelmektedir. Arka vagonun ön sahanlığında, yedi, sekiz kişi duruyor ve patırdı ediyorlar.

Dışarıdakiler hep bir ağızdan:

Zefkim, hevesim, hep seni ilen puralem olsun!

Aç sineni bir dahi gözüm neşeli olsun!

İçeriden bir ses — Bedros!

Bedros — (Sahanlıktakilerin ele başısı) Ne var?

Ses — Az sus ol! Bak ne deeceğim!

Bedros — Ağnadık!.. Kapa hemi? (Başka türküye geçerek, gene hep bir ağızdan):

Telegrafın telleri.. Pambuk gibi elleri...

Beni baştan çıkaran.. Kumkapının beyleri!..

Ses — Bedros« Bedros, zo!

Bedros — Ka, ne vardır? İkide bir Bedros, Bedros dei bangır bangır bağırıorsun! Sus ol altık! Hep seni diğneeceğiz? (Diğer bir türkü tuttururlar):

O yarimin hoşur hoşur elleri var!
Dayanamoorum bu haline yavrus aman!..

Ses — Bedros!

Bedros — Patla! Ne cırlak şeysin, zo?. (Gene bir türkü):

Çare bulan olmadı bu yaryaya!..
Pek yazık oldu deli biçaraya!.
Geçti gami minnet ilen o uruzger!
Çok yazık oldu deli ayvaryaya!..

(Bu esnada, tramvay Karaköye gelmiştir. Epeyce durur ve yolcuların mühim bir kısmını boşaltır. Ön sahanlıktakiler, oradan inen kadınların baldırlarını dikizlemekle meşgul oldukları için, bir müddet susarlar).

İçeriki ses — Bedros!

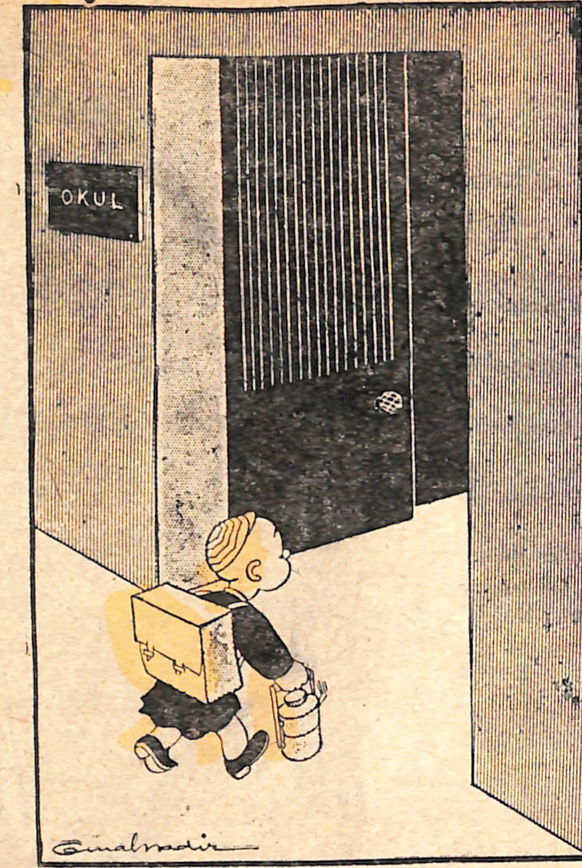
Bedros — (Hiddetle kapıdan içeriye girip, sesin sahibine yaklaşır) Nedir be?.. Ne oloorsun?..

Sesin sahibi — Seni Arnavudköyünden buradak çağırıorum...

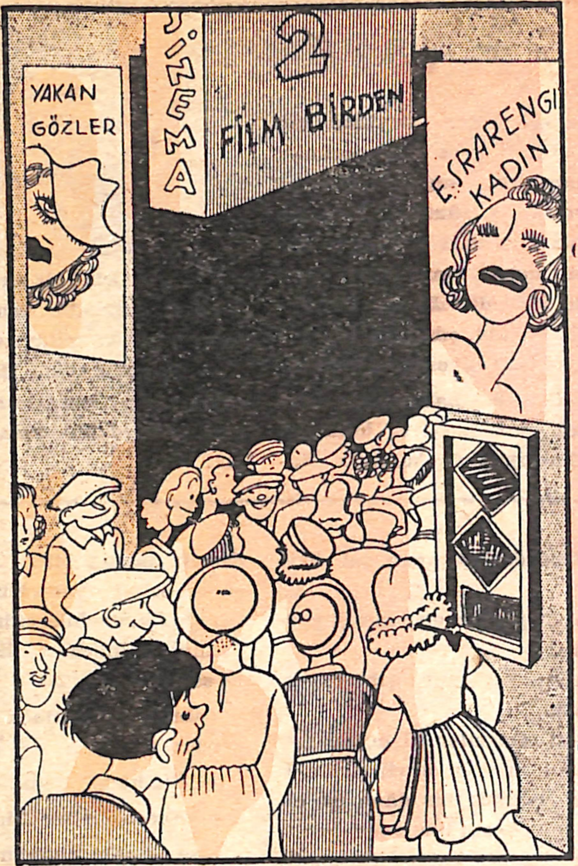
Bedros — (Etrafına bakınarak) Zo, bizim karı nerdedir?.. Ne ettin Sürpiki?

Sesin sahibi — Ben de sana onu deece idim ki, Arnavutköyünde kaldı, tramvaa oturamadı d...

Çekirge

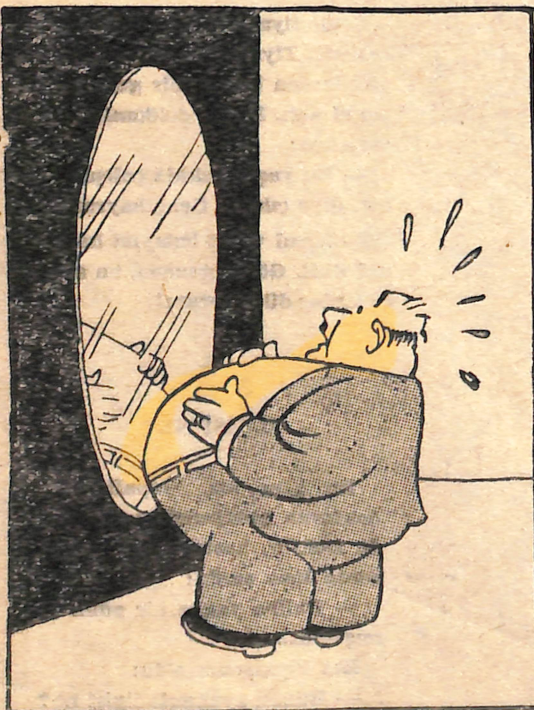
Mektepler.............

Açılıyor........

(Cemal Nadir)

BULGARİSTANDA BİR ERKEK DOĞURDU!.. (Gazeteler)

— Acaba...

— Ebe hanım koş... Kocamın ağrısı tuttu!..

DALGINLIK

Da gınlık hikâyelerinden bahsediliyordu. Emrullah efendinin Musa Kâzım efendinin dalgınlık fıkraları anlatılıyordu. Komşulardan biri:

— Acaba Emrullah efendi mi, çok dalgındı, yoksa Musa Kâzım efendi mi?

Diye sordu. Bu bahsi dinliyen bir zat:

— Dalgınlık rekoru, Emrullah efendidedir! dedi.

— Niçin?

Diye sordular. Şu vakayı anlattı:

— Bir gün Emrullah, koltuğunda mahut şemsiyesi, fikren meşgul bir halde bir ahbabını ziyarete gitmişti. O kadar dalgındı ki, şemsiyeyi kapının arkasına asıp kendisi koltuğa oturacak yerde, koltuğa şemsiyeyi koydu, kendi kapının arkasına gidip ayakta durdu!

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU
Çizen: NEHAR TÜBLEK

8

NE NAMUSSUZ HERİFLER VAR BE!. BÜTÜN DELİKLERİ TIKAMIŞLAR...

SANKİ SEYRETSEK KIYAMET Mİ KOPAR?.. İNSAFSIZ HERİF...

9

ARKANI DÖN SAFFETCİĞİM, MAYOMU GİYECEĞİM.

DENİZ HAVASI BAŞKA OLUYOR, OOOHH!.

10

VALLAHİ BAKMIYORUM KARICIĞIM..

BAKIYORSUN... BAKIYORSUUUN.... GÖZLERİNİ KAPA..

11

AFFEDERSİNİZ BAYIM SAATİNİZ KAÇ?

ONA ÇEYREK VAR..

VAY ANASINI... BENİM SAAT YİNE ARPA YEMİŞ!..

12

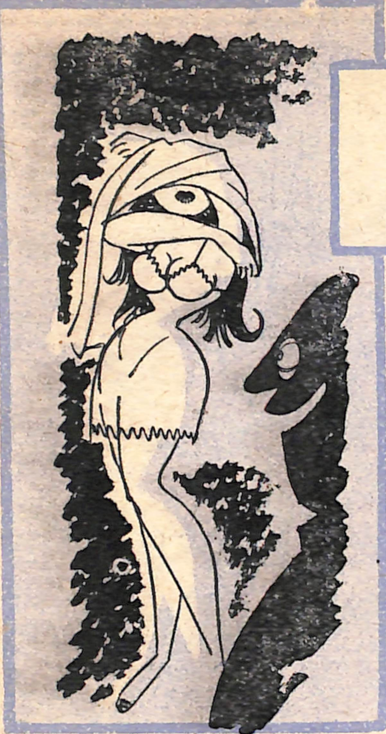
AFFEDERSİNİZ EFENDİ AMCA?! ARKADAŞLARLA KULÜP RAKISINA BAHSE GİRDİK. BU HANIM SİZİN KIZINIZ MI, TORUNUNUZ MU?..

SİZE NE?..

MUHTAR ŞEKER DAĞITACAK TA ONDAN SORDUM!..

(Devamı var)

NE ZAMAN GİRERLERSE...

MRS. Ashton, New-York'un meşhur «Fife Avenue» (Beşinci cadde) sinde oturan kibarlardandı. Yaşı kırk sularında dolaştığı için, kadınlık hayatının, hekimce tâbirle en had safhasını yaşıyordu.

Mrs. Ashton'ın yalnız yürüyüşü Marylyn Monroe'ya benzerdi, o kadar. Çünkü ondan sadece iki santim uzundu. Asil bir İngiliz ailesinin ismini taşıdığı halde, aslında Cuba'lı olduklarından yağız esmer kırmasıydı. Bu ten renginden Beyaz Saray'da yaşıyorcasına gurur duyardı. Birçok bahtiyar Amerikalı kadın gibi, onun da çocuğu olmamıştı. Amerikan kadınlarına bu bahtiyarlık, sosyete doktorları sayesinde ve geniş ölçüde nasip olmaktadır çok şükür.

Lâkin Mrs. Ashton'ın keyfini kaçıran bir kâdise oldu:

Her hakikî münevver gibi, Mrs. Asthton da, okuma yazmayla ilgisi olan bir insan değildir. Gittiği davetlerde, katıldığı toplantılarda, kocaları tesadüfen kitap yazmış veya okumuş bir iki ahpaba rastlarsa, onların ağızdan ağıza yaydıkları enteresan bilgilere dayanarak atom araştırmalarının ne safhada olduğunu, aya seyahat biletinin kendine ait numarasını, yahut Rita Hayworth'ın ne zaman Dick Haymes'ten boşandığını öğrenirdi.

Dudaklarını vamp tipi boyayan ve fırçayı gayet iyi kullanan bir genç kadın için bu yeter bilgi değil midir?

İşte Birleşmiş Milletlerdeki Tahiti delegesinin hususi kokteylinde duyduğu bir haber, bu kabilden bir haber, Mrs. Ashton'ı da, sonuncu sevgilisi, milyarder namzedi Harrold Jr. hesabına, rahatını kaçırmıştı. Harrold Jr. milyarderliğe namzetti, çünkü babası yakında ölecek olan bir kanserliydi. Bütün servetini kanser araştırmalarına bırakmadığı takdirde, bu servetin bir kısmı, hiç şüphesiz meşru olmıyan bir yoldan, Mrs. Ashton'a geçecekti. Ama, bu esmer güzeli, zaten Harrold Jr. dan ayrıca hoşlanmaktaydı da.

Lâkin Tahiti delegesinin davetinde duydukları... Yer yüzünde ne münasebetsiz insanlar var.. Yok Amerikalı evli kadınların yüzde doksan beşi kocalarını aldatırlarmış; yok kadının cinsî hayatiyle ruhi hayatı paralelmiş; yok kadın ruhu otuz beşinden sonra bütün şahsiyetini değiştirirmiş: asrımızda kadınlar cinsiyet hislerini kırkından itibaren kaybetmeğe başlarlarmış... Bilhassa bu sonuncusu.. Mrs. Ashton, bu münasebetsizlikleri yazan seksoloğun kim olduğunu öğrenebildi nihayet: Bu adam, Kisney isminde biriydi. O zamana kadar hiç bir davette karşılaşmadığı biri. Kendisinin cinsî hayatını nereden öğrenmiş olabilirdi?

Mrs. Asthton, derhal gidip bu adamdan, hakkında bu tarzda neşriyat yapmağa nasıl cesaret ettiğini soracaktı. Biliyordu elbet, rapor dediği kitabını kendisi için yazmamıştı, doktor. Ama olsun, mademki kendisi de dahildi, kadın olmak sıfatiyle, raporun mevzuuna... Hem, kurucularında olduğu «Kadınların boş vakitlerini doldurma cemiyeti» ile «Kadın güzelliğini koruma derneği» ve «Kadınların gizli hayatı» klübüne mensup bütün hemcinslerinin haklarını da korumuş olacaktı.

Apartımanına döner dönmez telefonu açtı. Doktor Kinsey'le görüşüp randevu aldı. Ertesi günü de ziyaretine gitti. Doktor, onu, hiç de hasta muayene odasına benzemiyen bir kütüphanede kabul etti. Mrs. Ashton, ateşli mizacının bütün hareketliliğiyle, bir filmin aşk sahnesini çeviri rgibi baygın ve biraz da budala bakışlarını doktora çevirdi:

— Ben, dedi, Mr. John, J. Ashton'ın karısıyım.

— Şeref duydum. Tanınmış inek derilerinden SH cevheri çıkaran meşhur sanayicinin eşi güzel Mrs. Rshton demek sizsiniz... Şimdiye kadar tanışmamış olduğumuza pek üzüldüm.

— Ben ayni zamanda «Kadınların boş vakitlerini doldurma cemiyeti» kurucularından ve «Kadınların gizli hayatı klübü» azasıyım. «Kadın güzelliğini koruma derneği» nde de üyeyim.

— Memnun oldum.

— Siz bir rapor neşretmişsiniz...

Seksoloji mütehassısı gülümsedi. Esmer güzeli, hırsla ona sokuldu ve devam etti:

— O eserde, otuzundan, haydi haydi otuzbeşinden yukarı kadınlarda cinsiyet hayatının ölüme yüz tuttuğunu, şahsiyetin değiştiğini, kadınların kocalarını aldattığını iddia ediyormuşsunuz...

— Aşağı yukarı öyle. Siz okudunuz mu?

— Vakit bulamadım. İddianızın sonuncu maddesi beni ilgilendirmez.

— Kocanızı aldatmak mı?

— Evet. Fakat otuzbeşinden sonra şahsiyetin değiştiği doğru mudur?

— Muhakkaktır. Yalnız..

— Ne var?

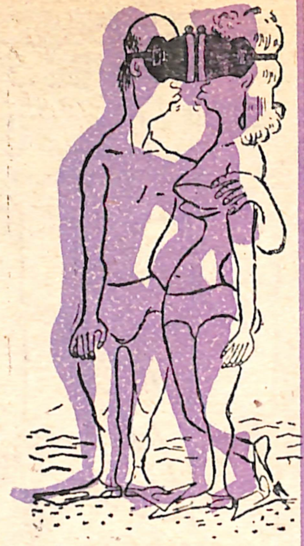
— Tabii, kadınların kaç yaşında otuzbeşine girdiklerini kestirmek kaabil değildir..

Mrs. Ashton ferahladı. Tatlı tatlı gülümsedi:

— İşte ben de size, kırkına merdiven dayamama rağmen henüz otuzbeşime girmediğimi isbata gelmiştim, dedi.

Ne olduysa Harrold Jr. a oldu zaten.

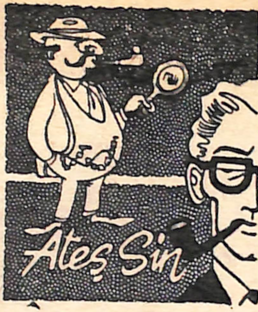
— Henry K.O. —

YAZISIZ!..

— Fransız —

20 SENEDEN BERİ
BASIN REKLAM TEL. 49450
ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI!.
DERMOJEN

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 13

★ ★

Vaziyet gitgide bir nümayiş manzarası alıyordu. İlk bulduklan taksiye kapağı attılar. Şoför önce:

— Meşgul, âbi!

Diyecek olduysa da, polis memurunu görünce bu numaraların sökmiyeceğini çabuk kestirdi.

— Çek oğlum Adliye'ye... Parasını nasıl olsa Hacıağa ödiyecek...

Araba, Beyoğlunun dekolte trafiğine dalarken, Hacı Mustafa da kendinden geçiverdi, ağır bir uykuya daldı.

★

Siirtli Veli, neticeden emindi. Hikmet de, Muallâ da, rollerini güzelce oynıyacaklardı. Hikmet'in üvey kardeşi Rüstem' i de işe karıştırmışlardı. Veli, ayrılırken:

— Ayağını sıkı bas Rüstem, demişti. Vaziyet uyanıklık ister ha... Tongaya basma sakın! Eğer ufak bir yanlışlık yaparsan gidersin okkanın altına yani... Başardın mı da, kâğıt hazır!...

Kabzımal Veli, son talimatı da verdikten sonra, huzur hakkı almış bir daimî encümen âzası rehavetiyle kendini hayallere kaptırdı. İçinden:

— 1 —

— Ulan Hacı, diyordu, Ulan Hacı... Bakalım elâleme külâh giydirmek nasıl olurmuş. Sana bir memnu meyva satışı yapayım da gör, Hal'de eşine rastlıyabilir misin yiyeceğin kazığın!

Ertesi gün de, soluğu velinimeti saydığı Göbek Hafız'da aldı. Doksan bin liranın ilk taksitini ödeme zamanı gelmişti. Çaktırmadan, gısa bir mehil istemeliydi.

Hafız Sabri, Kabzımal Veli'yi, Akhandaki yazıhanesinde kabul etti:

— Buyur Veli ağa... dedi.

— Selâmünaleyküm Hafız efendi...

— Ne var ne yok?

— Sağlığınız Hafız efendi... Bugün size taksit getirecektim ama, benim iş yaptığım bir Hacı Mustafa vardır. Sizden iyi olmasın, gayet muhterem adamdır. Memleketten üç gün evvelisi geldi. Onu ağırlamaktan vakit bulamadım. Kendisinden epey tahsilât yapacağım ama, gelir gelmez de bir adama sökül paraları diye yüklenilmez a... Öyle değil mi ama Hafızım?

— Doğrusun Veli ağa... Dimek muhterem bir adam...

— Çok... en aşağı birkaç milyonluk hürmetlice...

— Oh oh... Allah daha ziyade etsin... Nasıl senin apartıman, ilerliyor mu?

— Şükür Allaha, sonra da sayenizde, bütün katları kiraya verdik. Birer seneliğinen beşer altışar bin hava paralarını da aldık. Malzemeden artanı da elden çıkardık. Ameleyi ne doyurduk böylece... Evdeki pazar çarşıya uymuyor ki her zaman... Şu mimar milletinin ne olduğunu zatınız benden âlâ bilirsiniz...

Göbek Hafız'ın gözleri süzüldü. Kendi apartımanları gözünün önünden geçit resmi yaptı. Derin bir:

— Bilirim Veli ağa, bilmez olur muyum hiç? dedi. Sonra ilâve etti:

— Eh, artık şu apartımanı bir kutlasak... Ha? Ne dersin? Pek sıkılıyorum şu günlerde... Bir âlem yapsak...

— 2 —

— Emredersin Hafız efendi... Yalnız birkaç gün sabretsek de... Şu tahsilâtı yapsam...

— Üzme tatlı canını Veli ağa... Benimki yârenlik olsun diyeydi. Tevekkeli ismimiz Sabri değil... Bekleriz. Hem istersen, senin Hacı efendiyi de davet edersin. İstanbul nedir, görsün... O hacı, ben hafız, sana güzel bir mevlût okuruz...

Göbek Hafız, nüktesine göbeğini hoplata hoplata kendi güldü. Nihayet Hacıyla da görüşüp gün kararlaştırdıktan sonra bir eğlenti tertibine karar verdiler.

Kabzımal Veli, esasen ertesi gün, akşama doğru Hacıyı otelinde arayacaktı. Otele giderken «Nasıl olsa Hacı'nın hesabı tamamdır. Bu saate kadar her şey halledilmiştir» diyordu.

Gerçekten de, Hacı Mustafa'yı otelin odasında, son derece perişan bir halde buldu. Onu görür görmez ihtiyar hovarda:

— Nirelerdesin Veli efendi gardaşım... Nirelerde galdın? Ahan görüyon mu beni ne hale godular bu İstanbulda? diye eliyle sakalını işaret etti. Saç, sakal iyice traş edilmişti. Tabiî saçları yerindeydi ama, sakaldan eser kalmamıştı. Maamafih, adama bir halâvet de gelmemiş değildi hani. Veli, gülmemek için kendini zor tuttu. Hacı Mustafa, seçimlerde kaybetmiş ümitli bir aday kadar perişan durumdaydı. İçinden: «Ulan, yoksa herife fena mı kıydılar? Vur deyince öldürürler mi?» diye düşündü. Dışından da telâşlı görünmeği unutmadı:

— Ne o Hacı ağa? Geçmiş olsun? Başına bir iş mi geldi yoksa? Bingül Ece'yle anlaşamadınız mı?

Hacı Mustafa, ağlamalı olmuştu âdeta:

— Sen ne diyon Veli efendi? Hangi Bingül'den söz ediyon? Bize gülün lâfı mı olur? Dikeni nasip imiş gayri...

— Anlat Allahı seversen Mustafa bey...

Bu «bey», Hacı'nın yaralarına tuz ekti. Boşandı:

— Senin dedüğün gibi o sütçüye girdim.

— Sütçü değil, pastahane...

— Ne zırıltıysa... Derken o gırmızılı garı geldi. Beni tanımadı, getti bir masıya çöktü. Gartlaşmış besbelli diyordum. Eh, aradan bunca yıl geçti... Yüreğim çarpınaraktan kalk-

— 3 —

tım, gettim yanığa... Bağyan diye daha ağzımı açmağa galmadan garı yaygarayı gopardıynan dünyayı başıma dopladı. Ah Veli efendi ben yandım...

— Çoh mu güzeldi?

— Nirenin güzeli a Velim? Nirenin güzeli? Garı mahvetti beni. Bir herif peydahlandı. Gocasıymış meğerleyim. Sen dimedindi ki bana Bingül Ece'm başgöz oldu diye?

— Başkasıdır muhakkak. Yanılmışsındır Hacı efendi..

— He, öyle olmuş essahtan. Derken efendime diyeyim.. Herif beni aldı altına. Bu yaşıma bakmadan bir gözel ıslattı. Heç ben de ıslattım ya...

— Kadının kocasını mu?

— Yoh canım, sözüm meclisten dışarı, çakşırı... Neyse, garagolluğ olduk. Uzatmıyalım, herif gocasıymış. Namus dâvası etti. Araya girdiler. «Siz aranızda sulfolun, yohsa bu işin encamı yıllar sürer» didiler. Senin ağnıyacağın, Veli ağa, bir köşe başında sulf olduk. Bağa dört bin liraya patladı elin garısının namusu... Vay anam, şu İstanbul garılarının namusu meğerleyim ne gıyatlıymış. Ben yandım Veli ağam. Bizim orada olsa, elli altına alırsın gızoğlan gız garıyı... Ben nideceğem şimdengeri?

Veli'nin gözleri parlamıştı. Hacı'nın sırtını okşadı:

— Dur, üzülme o kadar Hacı efendi, dedi. Bana iki saat müsaade et. Şimdi gider, paranın fazlasını geri alırım. Ödedin mi hepsini?

— Tabiî... Pangadan nakit çektim...

— Peki. Bekle beni burada...

Kabzımal Veli otelden çıkar çıkmaz bir taksiye atladı. Perapalas'ın arkasında, Hikmet'in oturduğu eve koştu. Kapıdan girer girmez:

— Geldim! diye gürledi. Rüstem de, Muallâ da evdeydiler. Veli:

— Üç bini verin ulan, dedi.'

— Ne üç bini?

(Devam edecek)

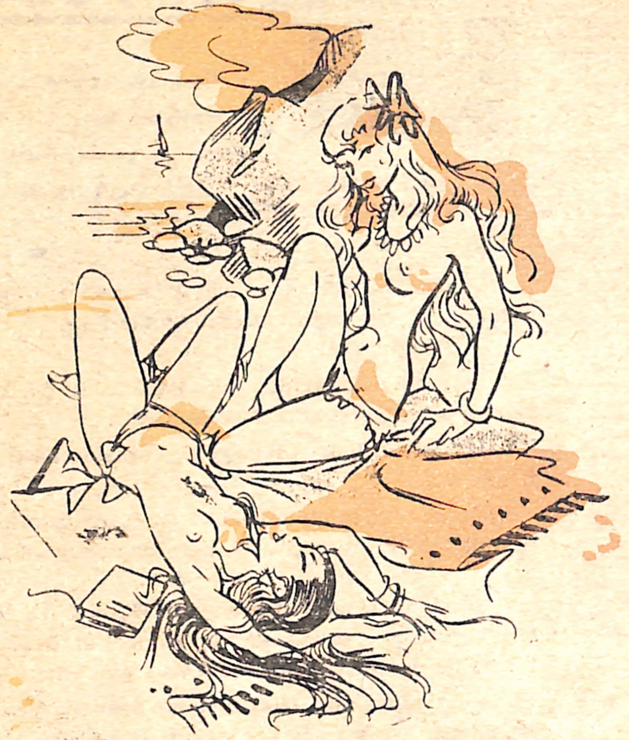
— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

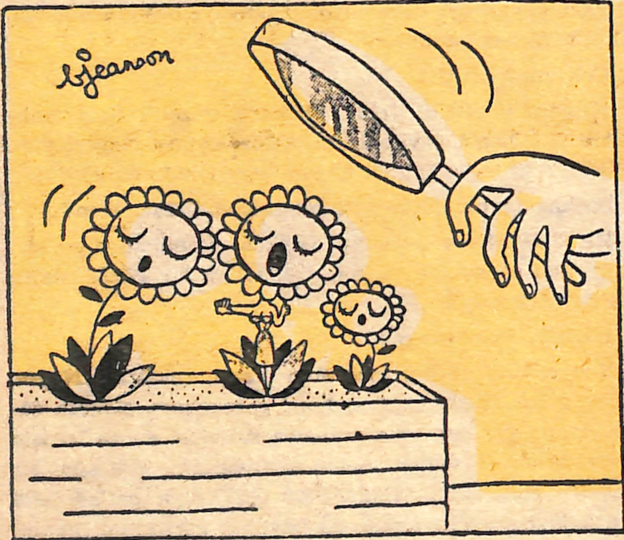
— Aman çenem...
— Ben sana «köprüye dikkat!» demedim mi?..

— Fransız —

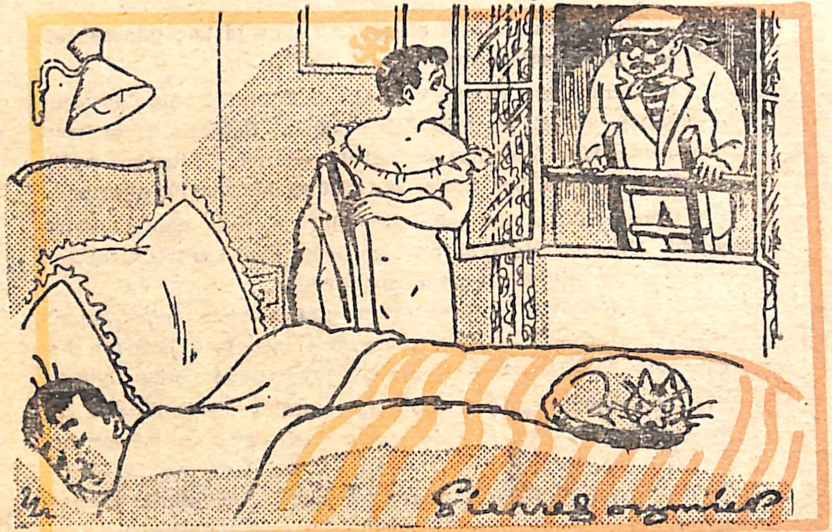
— Burada bizi hiç kimsenin görmediğinden emin misin?..
— Maatteessüf evet!..

— Fransız —

— Şimdi olmaz... Profesör bizi tetkik ediyor!..

— Fransız —

Hırsız — Ayıp, ayıp... Kocamın cebini karıştırmaya utanmıyor musun?..

— Fransız —

YAZISIZ!...

— Fransız —

DENİZYOLLARI

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran
her 250 kişiden 1 kişiye
hayatının sonuna kadar
ayda 150 lira irat
veya peşin olarak
15.000 lira...

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

ô-113

Seba Melikesi
Belkis

Sinema Romanı

FİATI 50 KURUŞ

İLLER
BANKASI

Sermaye: 300.000.000 T.L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve Tesisleri,

BANKA VE KREDİ
MUAMELE VE HİZMETLERİ

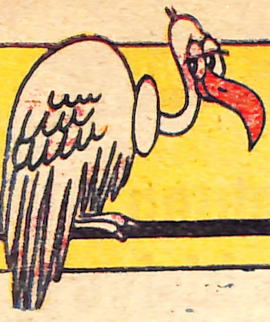
EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR
VE
MEVDUAT HESAPLARI
AÇILIR

VAKIFLAR BANKASI

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

MARİLYN MONROE MOSKOVADA:

— İşte aziz dostlarım, bütün atom sırlarını açıyorum!...

— *İtalyan* —